

Lezecký kroužek Prachov

(založen roku 1907)

Husova 59
506 01 Jičín

tel./fax: +420 439 535 985

e-mail: jiri.vsetecka@lkp.cz

www.lkp.cz

IČO: 64816231

č.ú.: ČSOB Jičín 124106835/0300

SLOŽENÍ VÝBORU LKP V ROCE 2007

předseda
místopředseda
hospodář
metodik
mládež
vrcholová komise
správce stěny
správce chaty

Martin PROCHÁZKA
Bohumil PLESKAČ
Rudolf KLÍMA
Jiří KAIZLER
Miroslav JEDLIČKA
Tomáš VLACH
Bohumil PLESKAČ
Martin PYCIAK

Stoletý jubilant.

Řeč bude, jak už jistě tušíte, o našem Lezeckém kroužku Prachov, který se letos, v plné síle a zdraví, dožívá úctyhodných sta let. Přestože neměl vždy na různých ustláno, za dobu své existence zažil dvě světové války a Rakousko-Uhersko, První republiku, socialismus i kapitalismus, na jeho elánu do života mu nic z toho neubralo.

Světlo světa spatřil poprvé 4.října 1907 díky skupince nadšených studentů jičínských škol, kteří po ustavičném nacvičování v Prachovských skalách uskutečnili právě tohoto říjnového dne svůj prvovýstup na Mnicha, jednu z největších dominant Císařské chodby a zprávu o tomto svém počínu zaznamenali do staniční knihy umístěné na Turistické chatě. Následně založili Lezecký kroužek Prachov, jehož členové hned příštího roku vykonali 136 výstupů na Prachově a v okolních skalních městech a dali dobrý základ pro několik dalších generací lezců, jež působí ve skalách dodnes.

Vše, co se v LKP za posledních sto let událo, jsme si připomněli v sobotu 22.září 2007. V 9,30 se sešel na parkovišti u Turistické chaty poměrně slušný dav lidí a následně zamířil do Císařské chodby. Chvilí trvalo, než se drmolící hrozen uklidnil a ztišil, neboť některá setkání byla nejen po letech, ale i po desetiletích a potřeba sdílení obrovská. Pak ale současný předseda Martin Prochor Procházka protnul vzduch ostrým hvizdem píšťalky, všechny pěkně uvítal a připomenul, proč se tam vlastně všichni sešli. Nechybělo ani čtení z dobové vrcholové knížky s podrobným popisem cesty, kterou před 100 lety Hendrych s Kubínem na Mnicha vylezli a to už sestupují Císařskou chodbou za obdivného mručení všech přítomných právě Josefové Hendrych s Kubínem, za něž se do dobových kostýmů převlékli mladí nadějní lezci Michal Mazáček a Adam Chrpa, aby následně předvedli rekonstrukci prvovýstupu na Mnicha s dobovou výzbrojí a výstrojí. Než k němu ale došlo, předal jim ještě pan Petr Volf originál konopné lano, které mu kdysi věnoval právě Josef Kubín a na němž s největší pravděpodobností svůj prvovýstup kdysi uskutečnili. Pak už nic nebránilo mladíkům v cestě a po chvíli skutečně zamávali všem přítomným z vrcholku Modlitby skal.

Mezitím probíhala v Císařské chodbě ještě jedna důležitá událost a to křest nového horolezeckého průvodce Prachovské skály, kterého při příležitosti 100 let LKP vydali Zdeňkové Petrůň a Kořátko. Nakonec proběhlo ještě focení generací a už se všichni přesouvali odhalit novou jistě zajímavou „atrakci“ Prachova a tou je mohutná dřevěná plastika symbolizující Pelíška – dobrého ducha a ochránce skal, umístěná ve stráni jen kousek od hlavního vchodu do skal. Autorem je Honza Rampas, který touto sochou s bohatou reliéfní výzdobou, na které pracoval bezmála dva roky, dal vzniknout novému místu přímo uprostřed skal, kde si každý může postát a zavzpomínat třeba na kamarády, které už ve skalách nikdy nepotká.

Další část programu se odehrála odpoledne v Biografu Český ráj, kde byla k vidění obsáhlá výstava fotografií ze všech období historie LKP až do současnosti, leckdo se na nich mohl poznat, jak mu to v mládí slušovalo. K nahlédnutí byla ale i největší vzácnost – staniční kniha z Turistické chaty se záznamem prvovýstupu, dále pak různé historické knihy a dokumenty. Bylo možné zakoupit si zde i různé zajímavé suvenýry vztahující se k výročí, jako například odznak 100 let LKP, samolepku, tričko a samozřejmě čerstvě pokřtěného Průvodce po Prachovských skalách.

Program zahájil starosta města Jičina a ocenil přínos nejstaršího lezeckého uskupení u nás pro město. A pak už se objevil Zdeněk Petrůň se svým zajímavým referátem o tom, že objevitel horolezectví nebyl nikdo menší než slovatný Jára Cimrman. Následovala projekce filmu ze třicátých let s tematikou Jičínska a Prachovských skal, promítány byly i filmy z Himalájí s následnou besedou s hlavními protagonisty – Kvidem Krupičkou, Soňou Boštíkovou a Lud'kem Boudou Ondřejem (Pepa Šimon Šimůnek byl toho času někde v

Himalájích). Pak ještě krátké povídání o rodině Šliků a jejich působení okolo Prachova a vrcholem odpoledne bylo bezesporu předávání čestných členství a památečních odznaků. Slavnostní den byl zakončen symbolicky opět ve skalách. Císařská chodba ve světle mihotajících svíček hostila varhaní a houslový koncert duchovní hudby, která kromě úžasného zážitku z neobvyklé atmosféry nabídla i možnost zavzpomínat nejen na ty, co už mezi nás nepříjdou..

No a kdo neměl ještě ani potom dost, čekala ho vytopená hospůdka na Blatech, kde se za doprovodu kytar mohl veselit až do neděle. A věru byli i takoví. Ale proč ne? Vždyť je to jednou za sto let...

Fugaska

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání (6. pokračování)

Je začátek listopadu, zbytky listů na stromech ještě hrají všemi barvami, mezi stromy proplovají cáry mlhy a je překvapivě teplo. Stojím ve skalách mezi Velkým Zbrojnošem a Sluneční věží, kam jsem došel při minulé procházce s tradičním vzpomínáním. Bezejmennou věž a její okolí si nechám na příště, teď však s opakovaným obdivem vzhlížím do mohutné údolní stěny *Velkého Zbrojnoše*. Ve středu její severní stěny probíhá spára nesoucí název „Protiokupantská“, který vzhledem k prvovýstupu zhotovenému pouhé čtyři dny po srpnovém bratrském vpádu rudých hord v roce 1968 nijak nepřekvapuje. I když je dlouhý úsek k 1.kruhu převislý, je celkem slušně zajištěný smyčkami. Přesto se tato cesta moc neleze a je to škoda.

Stejně tak zřejmě nemá skoro žádné přeazy jakási direkta tohoto výstupu zvaná „Bobřík odvahy“. Nad koncem spáry je jediný kruh a od něho děsivě nezajištěný dlouhý úsek na vrchol. Každému, kdo má jen trochu zkušeností s neznámou dlouhou nejistěnou stěnou, musí být zcela jasný, že by sem patřil za normálních okolností minimálně ještě jeden kruh, ne-li víc. Autor této linie nejen mě těžko kdy přesvědčí, že tento kus stěny při prvovýstupu držel v ruce poprvé. Ani stěna vpravo od „Protiokupantské“ nepřidává skalám moc na cti. Do jemné stěny namlátil, zjevně s horním jištěním, čtyři kruhy Tomáš Sedláček a v současné době ji s oblibou lezou hlavně milovníci maglajzu jištění rybářským prutem bez navijáku. Té špíny je na této cestě nějak moc najednou, až mi maně připomíná známý slogan nezvané návštěvy: Dobrý den, mám tak velký hlad, že samou žízni nemám kde spát.

A aby toho nebylo dost, hned vpravo těžce převislou stěnou a výše hranou vede další „skvost“ co do regulérnosti provedení. Kdysi v této stěně čistě zavrtil skobku Vláďa Charousek, dál to už nestihnul. Později dal ke skobě kruh Honza Ďoubal (pro velký převis musel být tenhle kruh speciálně vykován do zvláštního úhlu). Další pokusy pak na nějaký rok usnuly, až v polovině 80. let zařadoval Roman Brt (nedávno zesnulý pod koly své motorové čtyřkolky) a najednou byla celá stěna vylezená na čtyři kruhy. Tenhle borec se skvělými nápady na nové cesty i originálními jmény pro tyto výstupy, však s nízkým morálním profilem čistoty prvovýstupů, vytvářel desítkové prásky především na Pantáku (prý sólo v noci a s čelovkou !!). Na Prachově ale Roman před prvovýstupem nějak v noci zaspal a tak jej nachytil houbař Pepa Kořátko v 5 hodin ráno, jak ze slanění buší do Zbrojnoše poslední kruh. Protože na přežení před VK celkem rozumně rezignoval a následně definitivně Prachov opustil, autorem cesty se stal přežením odspoda až následně Sasík Christian Günther, jinak ale lezec v Němcích co do prvovýstupů také bez valné pověsti. Tahle stěna má prostě na čistotu prvovýstupů řádnou smůlu.

Tohoto vrcholu se ale dá naštěstí dosáhnout ještě jinou cestou a tou je krásná severovýchodní hrana z roku 1960. A na ní získal své první prvovýstupupecké ostruhy mladý

Zdenda Kořátko, když jej protřelí bardi Novotný s Militkým poslali do vrcholového úseku, který se jim opakovaně nedařil. A Kořasovi ve vrcholové spáře zachutnal adrenalin doposud nelezeného terénu a hned se ruče vydal do dalších vlastních nových cest.

Hned za Velkým zbrojnošem je jeho menší jmenovec – **Malý Zbrojnoš**. „Stará cesta“ z roku 1941 byla kdysi mezi námi začátečníky velmi oblíbená, protože nad kruhem byla v hladkém hřbetě skoba. To byl skvělý chyt i stup a bylo vymalováno. Pak ale skoba oprávněně zmizela a bylo ouvej, protože se muselo lézt poctivě jen na tření. A i když je to dnes jen za IV, většina mi jistě dá za pravdu, že je vždycky nutno chvíli hledat ten správný grif jak se vyhoupnout na vršek. Daleko více je ale vyhledávaná oblíbená Havlíkova „Východní cesta“, jeden z vůbec prvních prvovýstupů tohoto fenomenálního lezce na Prachově. V jižní stěně ještě vedou dvě krátké cesty s kruhy, jejich smysl mi však vždycky nějak unikal a připomenul jsem si je jen při slánění. Naopak na západ do údolí vede dlouhá hladká hrana a pod ní ještě spára a převis – ideální místo pro novou linii. Také už několik tradičních borců okolo této možnosti nějaký čas krouží. Přitom jedna cesta už z údolí byla kdysi Pavkou Krupkou v roce 1971 vylezená. Nazval ji „Babí léto“ a je to krásný otevřený kout, který se dá lézt komínem, pak kroužek a spárkami do „Staré cesty“. Tahle cesta byla po svém vzniku dost oblíbená, teď je ale celkem neprávem opomíjená.

V sedle mezi oběma Zbrojnoši jsme si před několika lety s Pavlem Novákem rozbili tábor s kovárnou. Z toho místa totiž na oba vrcholy kupodivu doposud nevedla žádná cesta. Severní stěna Malého zbrojnoše byla celkem snadnou kořistí. Stačil kruh, několik kroků v jemné stěně a dal se chytit vršek. Protější krátká jižní stěna Velkého Zbrojnoše vypadala ještě schůdněji – sokolík a ustupující stěnka s hodinkami. Ta se podařila dokonce bez kruhu, ale výlez na vršek byl daleko výživnější než zdola vypadal.

Oba ozbrojené bodygárdy knížete Václava doplňuje **Páže**. Z náhorní strany má sice jen 3 metry, ale údolní stěny jsou pěkné. První se pokusil o údolní západní hranu na konci 60. let Milan Ent a na balkon ve hraně dal kruh, který však po řadu následujících let rezavěl. Na vršek se z údolí podíval až v roce 1971 Vláďa Charousek a to jižní stěnou. Cesta začíná snadným sokolíkem ke kroužku. Pak následuje dlouhá otevřená stěnospára, naštěstí na konci dobře zajištěná. Po jejím zdolání stojíte na dlouhém balkónu a na vršek jsou pouhé tři vyvažovací kroky po levé hraně, ale ty rozhodně nejsou zadarmo a musí se trochu promyslet. O rok později jsme s Dankou Havlíkovou nastoupili do spáry ze severu ihned poté, co doma ve sklepě náhodou objevila několik zapomenutých kruhů z prvovýstupecké éry svého tehdy ještě manžela. Samotná cesta pak proběhla bez komplikací, Danko se dokonce nechala přemluvit na jeden úsek jako první, což většinou rázně odmítala. Poslední cestou – a možná na Páže nejhezčí – je již zmíněná západní hrana nedokončená Ent'anem. V roce 1979 do ní rozumně dali ještě jeden kruh Petr Mocek s Feri Pulpánem a bylo hotovo.

Posledním dokončeným projektem na tuto věž jsou kouty v pravé části jižní stěny, které jsem studoval již nějaký čas. Protože svah pod stěnou není pro erozi přístupný, dá se snadno přímo pod nástup slanit za borovičku z náhorní strany. Ke kruhu vedou pěkně zajištěné koutové sokolíky. Odlez od kruhu je trochu těžší, ale vzhledem k blízkému jištění se dá trochu zariskovat. Nad převískem je dobrý chyt a následný žlábek také není při troše opatrnosti problematický. Tahle cesta jistě není žádným šlágreem, ale měl jsem radost, že se ještě v roce 2007 dá udělat klasická zajištěná slušná cesta za pouhých VIIIb přímo v srdci Skalního města.

Nad Pázetem se vypíná mohutný masiv **Císařských věží**. Na **Severní věž** vede řada komínových kvaků, ale taky několik pěkných cest od severu a západu. Když pomínu populární Havlíkovu „Polední cestu“ (které se nemusí bát nikdo, kdo neumí lézt širokou spárou, protože je v ní schovaný sokolíček), je nutno připomenout především Chárovu cestu „Šepot brouků na palouku“ z roku 1974. Těžký a hlavně nejistěný úsek ke kruhu byl dlouho zkouškou odvahy a všichni jsme Vláďovi záviděli jeho neuvěřitelný morál na zavrtání kruhu.

K tomuto kruhu jsem dolézal vždycky se staženým konečným, protože mě děsila hromada ostrých kamenů pod nástupem. Jednou se do této cesty vydal Hradečák Míla Jelínek, ale asi metr pod kruhem mu došlo magi i morál a začal hlasitě vykřikovat, že už to nejde nahoru ani dolu a co nevidět se chystá podvolit gravitaci. Když jsem si uvědomil šutry pod stěnou, hned jsem zahalekal na přihlížející borce a za okamžik jsme udělali na nástupu valnou hromadu, na kterou Míla vzápětí přistál. Nikomu se vůbec ni nestalo a dodnes jsem přesvědčený, že jsem tehdy Jelínkovi hodně pomohl minimálně od několikanásobně přelámaných pedálů.

Chárův „Šepot“ mě pak natolik inspiroval, že jsem využil volné protější jižní stěny a po spodní šikmé liště jsem v nejištěném terénu bez návratu dal kruh - tak vznikla cesta „Vyjí psíci při měsíci“. Teprve s odstupem času si člověk uvědomuje, kolikrát zbytečně riskoval pořádnou dršku navíc v cestě s tak blbým názvem. Ještěže k ní udělal pěknou direkku s kruhem Lájíček (Salomé, 1991). Ve středu severní stěny vede krásná ruční spára Herberta Richtera z roku 1961. Byl z Ádru, tak spáry uměl a proto to vyběhl bez kruhu. Kdysi jsem se do ní vypravil a šlo to zpočátku dobře. Nad polovinou jsem ale nerozvážným pohledem dolů najednou ztratil morál a honem jsem si nechal hodit lano z vrchu. Je to ale nějaký divnej psycho-fyzikální úkaz. Jakmile lano vedlo vzhůru, mávnutím čarovného proutku se z tý samý spáry stal zase pohodlný chodák.

S touhle věží mám ale spojený taky jeden méně radostný zážitek. Někdy v 70. letech jsme s Honzou Lachmanem potkali ve Skalním městě hruboskalského klasika Tondu Fučíka, spolu s Vladimírem Halešem autora nejen slavné cesty na Maják, ale především našeho legendárního „Biče“ na Drážďanskou věž. Protože jsme si právě s Honzou vyhlédli volný jihovýchodní pilířek na severní Císařskou, nabídli jsme tehdy již postaršímu Fučíkovi společný prvovýstup, abychom se dohromady zvěčnili s tak slavným lezcem. Do pilířku jsme dali kruh a cesta se slavným Antonínem Fučíkem byla hotová. Pak jsme se šli radostně pochlubit našemu velkému učiteli Kořasovi, avšak následovala více jak studená sprcha. „Náš“ pilířek byl bez kruhu vylezen již před pár lety Vládou Charouskem. Holt jsme se nepodívali pořádně do vrcholový knížky. Proto jsme zase smutně kruh vytloukli a z nové cesty s Fučíkem nebylo nic. Severní Císařskou mám ale rád z úplně jinýho důvodu: dá se na ni bez lana pohodlně vyběhnout, pěkně pohodlně se rozvalit na prostorném vršku a koukat na slunce zapadající mezi Bezdězy a Rálskem.

Hned sousední *Jižní Císařská věž* oplývá řadou velkých i zajímavých cest, připomenu tedy některé z nich. Na konci 60. let vyslal Kořas tehdy lezecky skvělého Enta do západní stěny. Nejprve však musel být vyřešen rébus nástupu, protože přímo od západu to tehdy nešlo. Na jihozápadní hranu se však nakonec dalo nalézt zprava a tak dal Enták 1. kruh. Ještě kousek po hraně a pak se konečně dalo nalézt doleva do západní stěny, kam přišel další kruh. Dál se už Milan neodvážil. Až v roce 1981 jsem přesvědčil Aleše Morávka, že právě on má sílu i morál dolézt nejen ke druhému kruhu, ale že bychom společnými silami mohli dobýt vršku. To se skutečně podařilo a vznikla docela těžká cesta i dnes málo lezená (Ave César). Měli jsme oba s Alešem velkou radost, zamrzela mě jen borková skoba u 3. kruhu, kterou jsem nabašil tak dobře, že se mi nepodařilo ji vyndat. Proto je tam dodnes a případný zájemce si ji může nechat, pokud se mu podaří ji nějak extrahovat. V jižní stěně vznikla až po roce 2000 řada pěkných dlouhých a celkem dobře zajištěných stěnových cest, neodehrálo se v nich však nic zajímavého, co by stálo za zmínku. Snad jen to, že se jedná o krásné možnosti, které byly předchozími prvovýstupci z nějakého záhadného důvodu opomenuty.

A dostáváme se konečně ke slavnému a monumentálnímu masivu *Drážďanské věže*. Abych na nic důležitýho nezapomněl, vezmu to raději dokola po směru hodinových ručiček jako v průvodci. „Normání cesta“ je velkolepá, přestože je to jen za III. Krásné komíny i občas nějaký ten exponovaný krok. V levé části jižní stěny je pak několik zajímavých cest včetně klasické „Hokejky“ Vládi Krupičky. Hned vedle ní vlevo je dlouhá úzká trhlina končící ve stěně těsně pod 5. kruhem „Biče“. Protože byla dlouho panenská, vypravili jsme se

do ní v roce 1983 na velikonoční pondělí s Honzou Macounem. Honza však byl poněkud unaven ranní pomlázkovou obchůzkou po Prachově, kdy místo vajíček inkasoval a ihned konzumoval kvalitní destiláty. Proto se tento tehdy jinak výkonný lezec omluvil z aktivní účasti na připravovaném prvovýstupu a rád se spokojil s úlohou dolního jističe. Já jsem tedy postupoval spárou, kde naštěstí bylo početné a kvalitní jištění. Proto mi ani nevadil Honzův dotaz, zda by mi nevadilo, kdyby si při jištění lehl na zem, aby mě „líp viděl a nebolelo ho za krkem“. Po nějaké době však začala naše vzájemná konverzace váznout a když najednou nešlo lano povolovat, zjistil jsem, že Honza tvrdě spí. Naštěstí se v Císařské chodbě objevili náhodní turisté, které jsem ze stěny při vrtání kruhu z výše instruoval, jak povolovat lano v osmě, kterou měl na sobě zaslouženě odpočívající spolulezec. Naštěstí se Honzík včas probral a osvěžen spánkem za mnou cestu dolezl. První přeлез po několika dnech provedl Roman Brt, který ji tehdy jako samozvaný arbitr kvality a estetiky nových prvovýstupů (na sebe byl po této stránce daleko méně přísný) ve vrcholové knížce ocenil stupněm „slušné“. A to bylo od Brta tehdy nějaké uznání! O kousek vlevo je pak sokolík, na jehož konec dal Roman Brt kruh a do stěny nad něj ještě jeden. Okolo osazení toho druhého kruhu však byly veliké pochybnosti a tak se do tohoto projektu Roman už také raději nevrátil. Cestu nakonec dolezl Vít a Chloupek, který na ni zcela jistě měl.

Když přeskočíme vlevo další cestu za IXc od Máry Havlíka pod jménem „Choroba“, u které se raději vyhnu možným souvislostem mezi jejím názvem a tehdejšími Márovými veřejnými slovními projevy, je na řadě slavný „Bič“. Dlouhá, ve spodní části hladká spára charakteristicky se nahoře zahýbající doprava dala díky svému tvaru jméno. Poprvé byla zdolána nikoliv domácími borci, ale již zmíněnými přespolními vetřelci z Hruboskalska – Vladimírem Halešem a Antonínem Fučíkem. To samo o sobě však byla takřka pohana domácí skalní skvadry, proto se vzápětí ozvaly hlasy, že cesta byla Hrubičáky jistojistě oprasena po dřevěných klínech, protože takhle hladká spára se přece nedá lézt. Byla za tím zjevně závist a uražená ješitnost, protože podobně hladké spáry byly v jiných oblastech již dávno lezeny. Po několika měsících provedli první přeлез místní lezci Joža Stránský a Vláďa Krupička a bylo nad slunce jasné, že se stačí nebát, ve spáře správně zavřít dlaň na „žabku“ a jde to pak docela dobře. V dobách svého lezeckého vrcholu jsme se vsadili se Standou Šilhánem, kdo dá „Bič“ k 5. kruhu se spodním jištěním rychleji. Já tehdy vyhrál se 4 minutami a 50 vteřinami, Standa byl o půl minuty pomalejší. No, dnes by to možná Standa stihnul stejně rychle, ale já za stejný čas možná s vypětím sil nanejvýše ke 2. kruhu. A to kdoví jestli. No, ještě to prověřím.

Další v pořadí je famózní cesta „Pan chytrý“ Aleše Morávka, měl sebou však při prvovýstupu tehdy právě nově módní magljas, tak o slávu přišel. Navíc se v horní části ulomily nějaké povinné chyty, tak se do této exponované stěny už nějaký čas nikdo moc nehrne. No a na hraně je slavný „Šicí stroj“. První kruh dal už někdy v 60. letech Petr Mocek a dlouho zůstal projekt opuštěný. Nikdo se tomu nedivil, protože vládlo obecné přesvědčení, že tenhle projekt je prostě neuskutečnitelný. Pak přišel rok 1971 a všichni jsme se shromáždili v Císařské chodbě, protože 1. kruh byl pro zlepšení odlezu posunut o metr a půl výš a u něho seděl Vláďa Charousek. Ten jistil Petra, který se střídavě vydával do stěny, za spoďáka zavrtěl borkem a zase rychle slézal dolů odpočívát na malou římsičku nad kruhem. Po několika pokusech nakonec zatloukl skobičku za veselého hecování přihlízejících („Mocku, až ta skoba vyleze na druhý straně, máme ji ohnout?“) a dal 2. kruh. Pak se dál vydal Vláďa. Nad kruhem dal dobrou smyčku a přehoupnul se doleva za roh do krátké ruční spárky. Protože se tento úsek zdá odspoda hladký, všichni jsme tehdy Vláďu moc obdivovali. (Teprve později, když jsem se na stejném místě opakovaně objevoval sám, jsem si ověřil, že je tam stále za co se držet a není to ani moc těžký). Nahoře pak dal Vláďa 3. kruh a opět nastoupil Mocan. Ten vytraverzoval doleva nad převis, ale na úžasně exponované hraně udělal chybu. Spolehnul se totiž na své akrobatické schopnosti a za účelem odpočinku se skoro baletně

rozkročit přes pravou údolní spáru do protější stěny. Když si ale řádně vorazil a chtěl se vrátit zpět na hranu, s překvapením zjistil, že už to prostě nejde. Jediným řešením se ukázalo zavrtat ještě jeden kruh a s jištěním se přehoupnout zpět. I když by to možná mohlo jít i bez kruhu, myslím, že je tam přesto správně. Šicí stroj měl do svého prvního přelezu Brokem a Pavkou Krupkou pověst momentálně nejtěžší cesty na Prachově. Druhý přelez provedl Vláďa Sochor se mnou a hned i nám bylo jasné, že tenhle mýtus dlouho nevydrží.

V západní stěně Drážďan vedou spárové cesty, především proslulá „Údolní spára“ libušské party Stanislava Makovce z roku 1945. Horní převislé úseky však představěli a ještě si pomohli dřevěnými klíny. Nutno si však uvědomit, že v tehdejší době bez přesných pravidel to nebylo nic nespportovního. Po severozápadní hraně vede cesta Máry Havlíka (Nuda, IXc), i ji však obestírají nejasnosti, takže raději – no coment. Ihned za rohem vlevo v severní stěně jsou „Žluté sokolíky“, kdysi velmi oblíbená cesta Vlada Zemančíka a Petra Malého – „Kvakina“ - z roku 1970. První kruh sice prvovýstupci vyhnali po skobách, ale všichni jsme nějak uznávali, že to jinak nešlo, aby bylo jištění hodně blízko pod ústím spáry. I tak se ale do ní muselo vysoce stavět a toto postavení tehdy bylo jakýmsi prubířským kamenem „stavěčů“. Chtělo to krátkého sichra, stoupnout si do smyčky, aby byl spodní lezec co nejvýše a pak stoupnutím na jeho ramena (nebo občas i hlavu) se vyšší borec snažil zachytit začátek spáry, který byl v tomto případě navíc ještě dost stranou. Jakmile byly ruce ve spáře, už to byla na vršek podél hezkých spárek a sokolíků prakticky brnkačka.

Od posledního kruhu „Žlutých sokolíků“ se severní stěnou vydal s dalšími 3 kruhy v roce 1991 Tomáš Sedláček. Linie je to jistě krásná a odvážná, pouze provedení prvovýstupu bylo dosti pochybné, jak bylo u tohoto jinak výborného lezce bohužel poměrně časté. Středem severní stěny vede těžká spára, nad jejíž konec dal kdysi kruh Petr Mocek a pak z postavení osadili s Mírou Bénou ještě jeden. Nebylo divu, že se jim do dalšího úseku, kde je zřejmě čekalo další nespportovní stavění, nijak zvláště nechtělo. Proto zůstal tento projekt na dlouho opuštěný. Až v roce 1991 dal do stěny Mára Havlík další 3 kruhy a obloukem doleva dorazil na vrchol. Snad jej spolulezec Standa Šilhán natolik uhlídal, že alespoň tady nedal Mára pravidlům o prvovýstupech - jak bylo jeho zvykem – zase na frak.

Bližíme se ke konci našeho putování okolo Drážďanské věže. Jako lahůdku nemůžu vynechat Mockův „Zwinger“. Petr chytře nastoupil z věžičky u severovýchodní hrany, z čistého postavení dal první kruh a za spodák sestoupil doleva na hranu. Po ní to pak pral po hraně a vysoko dal druhý kruh. Nad ním je rajbuňkový hřbet, což byla Pětova specialita. Krátce po dohotovení tohoto projektu se rozhodli pro jeho první opakování Standa Šilhán s tehdy nabašeným Honzou Ďoubalem a já se ze zvědavosti připojil. Až ke druhému kruhu to chlapcům šlo rychle, pak však přišel na řadu hladký vrcholový úsek a tady nastal problém. Nikomu se totiž nechtělo dál, protože se tahle štreka ukázala daleko delší a daleko méně ukloněná než vypadala zdola. Nakonec se pochlapil Honza a vydal se opatrně vzhůru. No a jak stoupal po hladáku výš, nejprve potichu a později stále hlasitěji vykřikoval, že padá, ať držíme, ale přitom nepadal a stále lezl dál. Nakonec Honzík zoufalým skokem chytl vršek a se Standou jsme si náležitě oddechli, protože by to byla hodně dlouhá tlama. I když jsme pak následně měli oba lano nad sebou, po většinu tohoto děsného úseku jsme měli stejný pocit, že permanentně jedeme dolů. Proto jsme Honzovy varovné výkřiky o pádu plně chápali.

Mezi hranou „Zwingru“ a „Normální cestou“ je soustava spárokominů, o kterých jsme se dlouho domnívali, že jsou už vylezené. Mysleli se to ale zřejmě i ostatní a tak jsme si mohli tudy s Pavlem Novákem stříhnou slušnou samostatnou cestu se 2 kruhy. Ale to už není v případě této krásné věže moc důležité.

Podzimní den se nachýlil, tak dost vzpomínání. Příště se vrátíme k Bezejmenné věži a vydáme se okolo Čertovy věže ke skalnímu útvaru, v jehož dlouhém východním komínu je kolébka našeho Lezeckého kroužku Prachov – k impozantnímu Mnichovi.

Zdeněk Petrán

Génius Jára Cimrman – skutečný zakladatel pískovcového lezení v Prachovských skalách i Lezeckého kroužku

S českým géniem – vrcholným filozofem, spisovatelem, hudebním skladatelem, historikem, fyzikem, pedagogem, sportovcem, letcem, detektivem a gynekologem-samoukem není určitě nutno veřejnost seznamovat. Jen málokdy ale také ví, že Járu Cimrmana lze bez obav považovat i za zakladatele českého horolezectví. Toto sportovní odvětví totiž nebylo Cimrmanovi zdaleka neznámé. K vysokohorským výstupům byl totiž nucen v dobách, kdy - jak je již dávno z cimrmanovské faktografie známo - jako zakladatel funkce porodního dědka sám několik let vykonával tuto zodpovědnou a náročnou činnost ve švýcarských Alpách. Z jeho zápisků víme, že se též jako oddaný milovník zvířat všech druhů mnohokrát vydával k vrhům březích kamzic mezi zcela nepřístupné alpské štíty. A k těmto akcím byl opakovaně nucen použít skutečnou horolezeckou výzbroj a výzbroj mnohdy vlastních zcela originálních konstrukcí jako např. později proslavené „Cimrmanovy ledovcové kočičí drápy na boty“, dnes mezi všemi horolezci všeobecně známé jako ledovcová stoupací železa. Mimochodem - v Horních Uhrách byli k původnímu Cimrmanovu názvu daleko vstřícnější - dodnes Slováci používají jeho původní název „mačky“).

Nevyřešenou otázkou zatím zůstává, jak se Cimrman o blížících se porodech budoucích kamzičích matek dozvěděl. Nicméně je spolehlivě prokázáno, že to vždy stihl v pravý čas. Důkazem je to, že jej v jeho dodnes skvěle fungující „Předporodním a poporodním alpským poradenském středisku“, zbudovaném přímo pod masivem Matterhornu, často navštěvovaly nejen vděčné švýcarské novopečené matky-horalky, ale často též spokojené matky-kamzice. Z této vysokohorské Cimrmanovy životní epizody zůstala kromě švýcarskými mediky oblíbené učebnice „Bezpečné vedení porodů na saních, v lanovce i na dně ledovcových propastí“ především jím řádně patentované čokoládo-oříškové sušenky pro vyčerpané alpské turisty – tehdy i dnes populární „Horalky“ (číslo patentu 3565594-2668-827/1897). Zde je s lítostí nutno poznamenat, že i tento Cimrmanův geniální nápad byl ještě za jeho života hanebně zcizen podnikavým uherským restaurátorem z tatranské Velké studené doliny grófem Ödönem Térrym, který pak nedovoleně distribuoval tehdy již světově slavné „Cimrmanovy horalky“ pod vlastním - a příznejme málo nápaditým - názvem „Tatranky“.

Rok 1907 byl pro Cimrmana přelomový. Právě totiž opustil vědecké pole fyziky, na kterém se ne vždy shodl se svým nadaným 28-letým žákem a později blízkým přítelem *Albertem Einsteinem*. Tento jinak velice talentovaný mladík však tehdy neustále blouznil cosi o jakémsi zakřiveném prostoru a to se Járovi Cimrmanovi, bytostně lnoucímu k všeobecně harmonii, symetrii a pořádku v přírodě i fyzice, muselo zákonitě přičít. Tento nám zcela nepochopitelný mistrův konzervatismus později bohužel vedl k oboustrannému ochlazení vztahů. Pak sice ještě Cimrman stačil přepracovat 73-letému ruskému chemikovi *Dimitriji Ivanoviči Mendělejevovi* jeho periodickou tabulku prvků tím, že ji z původních 103 prvků vlastními výpočty mohutně rozšířil a předpověděl tak dalších 450 zcela nových. Ty také ihned pojmenoval (použil k tomu především jmen svých bývalých žáků z liptákovské školy). Vídeňský cimrmanolog prof. Erich Fiedler cituje osobní dopis velkého Mendělejeva ještě většímu Cimrmanovi, ve kterém mu nadšeně blahopřeje a navrhuje nový název – „Cimrman-Mendělejevova periodická tabulka“. Ostatní soudobé fyziky a chemiky však revolučně upravená tabulka značně rozlítla především proto, že všichni ješitně toužili po nějakém novém prvku se svým jménem. Zřejmě proto Cimrman nakonec pod palbou závistivých výpadů neschopných protivníků tuto novou převratnou periodickou tabulku prvků, na jejímž konci se stkvělo s atomovým číslem 453 cimrmanium, k veliké škodě světové vědy znechuceně zničil.

Náš génius se v této době opakovaných nepochopení a proher na poli morfologických věd rozhodl zásadně změnit pole působnosti a vrátil se ke své milované filozofii. Již nějaký

čas uplynul od dob, kdy, jak je již také podrobně známo z cimrmanovské literatury, polemizoval s tzv. solipsisty, kteří hlásali, že existují jen oni a okolní svět je jen fikce. Cimrman tehdy nabídl vlastní originální řešení (existuje veškerý okolní svět, jenom on ne), další rozvíjení této teorie mu však znechutil svými otravnými připomínkami neznámý a dnes již zcela zapomenutý politik a filosof ruského původu *Vladimír Iljič Uljanov* známý mezi petrohradskými prostitutkami pod těžko z ruštiny přeložitelnou přezdívkou „sámýj balšoj chuj Lenin“ - odtud pak zřejmě název jeho strany bolševiků. Protože k filozofickému přemítání potřeboval Cimrman klid a pohodu, rozhodl se pro pěší turistiku některým z krásných krajů vlasti. Kam jinam mohl zamířit než sem do Českého ráje? V této krásné krajině se rozhodl vrátit se k samým filozofickým kořenům a řešit základní axiom všech myslitelů – k věčné otázce táhnoucí se jako červená nit již od dob starověkých filozofů, k otázce vztahu mezi hmotou a vědomím. Jaké doslova stohy papyrusu, pergamenu i papíru byly na toto téma do té doby zcela zbytečně popsány! Nedivme se tedy Cimrmanovi, že mu tento věčný otazník nedával spát.

Na počátku 20. století Cimrman cestoval po Čechách se svou kočovnou divadelní společností. Protože se potřeboval na čas od svých slavných divadelních výstupů vyvázat, sám si jako principál během léta 1907 navrhl dovolenou, kterou si také řádně schválil a podepsal. Ještě si zařídil záskok slavného herce Prácheňského a mohl se svobodně ponořit do tajů filozofie. Do Českého ráje Jára Cimrman dorazil, jak víme ze vzpomínek jeho přítele obuvníka a dnes již zapomenutého regionálního kronikáře *Karla Vohryzka*, v září roku 1907, kdy se ubytoval v jeho jičínském domku. Vohryzek nejenže trpělivě opravoval a renovoval Cimrmanovi obuv pro jeho dlouhé pěší výlety, ale zároveň jej seznamoval s nejnovějšími novinkami svého lokálního historického bádání. Karel Vohryzek měl z Cimrmanovy návštěvy nelíčenou radost. Pochlubil se mu se svým tehdy 37-letým synovcem a pozdějším významným českým historikem *Josefem Pekařem*, který u něho pobýval na letním bytě a též se věnoval studiu dějin. Bohužel se jednalo o melancholického a málomluvného muže, který do rozhovoru občas zasahoval pouze opakovanou otázkou, má-li to všechno vůbec nějaký smysl, celé české dějiny v to nevyjímaje. Proto strýc o jeho budoucnosti významnějšího historika celkem oprávněně pochyboval.

Pravidelné společné večerní diskuse Cimrmanovi, Vohryzkovi i mladému Pekařovi však často rušil hlukem a zmatenými výkřiky soused *František Fejfar*, jičínský fotograf, obchodník s brýlemi a optickým zbožím. Tento jinak zdatný živnostník měl ale dvě velké slabosti. Jednak se příliš často halasně chlubil svému maloměstskému okolí, že jeho monopolním dodavatelem zboží není žádný z nekvalitních domácích optických závodů (a už vůbec ne firma Pražáka Jana Nepomuka Meopty), nýbrž vzdálený slavný optický závod Karla Zeisse z německé Jeny. Protože zároveň Fejfar také v přemíře holdoval alkoholu, vysloužil si mezi svými jičínskými sousedy humornou přezdívku „Rum-Karl-Zeiss“ – později zkráceně jen „Rumcajs“. Toto jméno později ne zcela originálně využil pro své pohádky z okolí Jičina Fejfarův prasynovec, spisovatel Václav Čtvrtek.

V nově opravených botách se Cimrman vydával na dlouhé pochody po Českém ráji i přilehlém okolí a soustřeďoval myšlenky svého génia na filozofický axiom vztahu hmoty a vědomí. To mu však nikterak nebránilo v tom, aby tu a tam neutrousil některou ze svých originálních myšlenek a rad, kdykoliv toho bylo zapotřebí. Některé Cimrmanovy dobře míněné rady bohužel nebyly akceptovány, což se dříve či později projevilo jako velmi nedomyšlené či dokonce katastrofické. Příkladem byla stavba nové přehrady v údolí Bílé Desné u Tanvaldu, kde Cimrman opakovaně žertem připomínal pracujícím zedníkům, aby nezapomněli přidávat také cement. Dělníci se sice těmto humorným radám vždy dlouho od plic smáli, na cement však nakonec stejně zapomněli. Dopadlo to tragicky tak, jak muselo. V roce 1916 se přehrada postavená jen z písku a vápna namočila, rozmočila a protrhla.

Majitelé domů pod přehradou sice uvítali, že to mají nyní na větší nákupy do Turnova blíže, ale s pochopitelnými výhradami, že to zase nemuselo být tak najednou a narychlo.

I v samotném Jičíně se Jára Cimrman například náhodně setkal se svým dávným přítelem spisovatelem *Karlem Václavem Raišem*, bývalým studentem zdejšího gymnasia. Rais - nyní již ředitel pražské vinohradské dívčí měšťanské školy - si do svého studentského města přijel na chvíli odpočinout a zavzpomínat na krásné doby, kdy zde mohl jako mladý gymnasista svobodně dávat nemravné návrhy mladým dívkám a ne naopak, jak tomu bylo nyní v Praze, kdy musel jako pohledný padesátník takřka nepřetržitě čelit sexuálnímu obtěžování neuspokojených pražských slečinek z lepších rodin. Cimrman i Rais jako opravdoví vlastenci zapadli do vyhlášené jičínské slovanské pivnice „Batalion” a vypadli až po 3 dnech, kdy oboustranně vyčerpali své momentální finanční hotovosti.

Na přelomu září a října roku 1907 si Jára Cimrman ke svým procházkám zvláště oblíbil romantický labyrint Prachovských skal. Aby se vyhnul přílišnému zájmu veřejnosti, pohyboval se Cimrman ve skalách v přestrojení - jak jej rodiče od dětství oblékali - v šatech své starší sestry Luisy. I přes toto inkognito jej však potkávající turisté obvykle poznávali a žádali autogram. Když v dopoledních hodinách dne 4. října procházel úzkou skalní stezkou (dnes známou jako Denisovou) hluboce v myšlenkách ponořen do složitých filozofických problémů, nevšiml si nízkého kamenného stropu nad hlavou. Následoval prudký úder do čelní krajiny hlavy a bezvědomí. Naštěstí v mdlobách ležícího Cimrmana náhodně našli dva 17-ti letí studenti jičínského reálného gymnasia *Josef Hendrych* a *Josef Kubín*. Tito dva mladí nadšenci se již delší čas snažili po vzoru saských horolezců dosáhnout některých z doposud nepokořených prachovských skalních vrcholů.

Když Jára Cimrman v jejich péči po krátké době přišel opět k vědomí, stali se oba mladíci svědky vskutku dějinného okamžiku. Procitnuvší Cimrman s překvapením zjistil, že onu základní filozofickou otázku vztahu mezi hmotou a vědomí definitivně vyřešil! Na celé Prachovské skály zvolal: „Vždyť je to přece tak jednoduché - uhoď-li mě hmota do hlavy, ztratím vědomí!” Všem, kdo sledují životní dráhu tohoto českého genia, to bylo potvrzením známého pravidla, že štěstí přeje pouze připraveným. A je zcela zbytečné připomínat, že takto dokonale připraven byl v této době jedině a pouze Jára Cimrman.

Ten oběma studentům radostně potřásl rukama a zeptal se jich, co on by pro ně mohl na oplátku udělat. Jejich žádost byla překvapivá. Požádali totiž Cimrmana, zda by jim nepohlídal odložené sváteční šatstvo v době, kdy se oba budou opětovně pokoušet o výstup na 40 metrový pískovcový vrchol skály zvané Mnich. Cimrman nejprve shovívavě sledoval další ze zoufalých pokusů obou mládenců o prvovýstup na tento vrchol. Po několika hodinách marných pokusů a návratů nakonec mistrovi došla trpělivost a mladým lezcům nabídl vlastní řešení. Oba samozřejmě netušili, koho mají před sebou a jaké má jejich nový náhodný společník skvělé horolezecké zkušenosti ze svého alpského působení porodního dědka. Cimrman se před jejich ohromenými pohledy několika rychlými a obratnými pohyby suverénně navázal na nabídnuté konopné lano (několik týdnů marně hledané zvoníkem Antonínem Kalouskem z jičínského chrámu sv. Jakuba Většího), doslova proběhl doposud panenskými skalními komíny ve východní stěně a za několik málo chvil na své dva nové přátele volal z vrcholu, že jej mohou následovat.

Není nutno připomínat, že výstup obou mladíků trval podstatně delší čas, protože oba měli s výstupem problémy. Vše však nakonec dobře dopadlo a na vrcholu skály pak Cimrman oběma svým spolulezcům podal ruku a přidal i obsáhlou řadu praktických horolezeckých rad od doporučení svých originálních sušenek po založení vlastní lezecké organizace. Dokonce sám Jára Cimrman přímo navrhl odvážný název „Lezecký kroužek Prachov“ (*Bergsteigerverein Prachau*). Na paměť tohoto prvovýstupu, který byl pochopitelně pro Cimrmana pouze bezvýznamnou epizodou, byla na vrcholu Mnicha zanechána vrcholová knížka s příslušným záznamem a podpisy všech tří lezců. A zde se bohužel ukázala i méně

chvályhodná stránka obou jičínských studentů. Když tuto dochovanou vrcholovou knížku otevřeme, zjistíme, že v zápise z tohoto slavného výstupu Cimrmanovo jméno zcela chybí a navíc byl první list zápisníku vytržen! Závěr je žel jednoznačný. Josef Hendrych a Josef Kubín si toto prvenství přisvojili sami, přestože to nebyla jejich ruka, která se prvá dotkla vrcholu. První list vrcholové knížky vytrhli a vrcholový zápis provedli znova už beze jména svého byť krátkodobého, ale nad jiné povolaného učitele. Svůj mladický pošetilý hřích naštěstí odčinili řadou dalších výstupů na vrcholy Prachovských skal. Jméno Járy Cimrmana se však již do žádného horolezeckého průvodce po Prachovských skalách nedostalo. Víme však, že se v těchto okamžicích ve skálách pohyboval i jičínský fotograf František Fejfar. Proto se dochovala vzácná památná fotografie přímo z prvovýstupu. Na tomto vzácném snímku vidíme na vrcholu Járu Cimrmana a Josefa Hendrycha, v komíně pak dolézajícího Josefa Kubína. Opravdovým překvapením je však čtvrtá postava v komínu nejniže. I tato záhada byla posléze vyjasněna. Podle svědectví náhodně procházející hostinské ze skalní restaurace „U sklípku“ paní Krýšové se jednalo o hraběcího hajného *Aloise Čížka*. Ten každodenně na příkaz vrchnosti s oblibou stíhal mladistvé horolezce po skálách a byl přesvědčen, že tentokrát mu již neuniknou. Teprve laskavá a trpělivá Cimrmanova domluva jeho zjevně násilné úmysly naštěstí odvrátila. Mohli jsme však mít i další fotografii Járy Cimrmana stojícího v Císařské chodbě. Ale i tady opakovaně zasáhla nešťastná náhoda. Při pozdějším kolorování snímku Cimrmanovu postavu Fejfar vyretušoval, protože ji omylem považoval za špínu na objektivu fotoaparátu.

A jak to dopadlo s Cimrmanovým převratným objevem na poli filosofie? Tak jako bohužel s mnohými jeho podobnými zásluhami. Svět jeho zásadní filozofické řešení bohužel nepoznal. Cimrman si totiž epochální objev i s jeho náležitým detailním rozpracováním poznamenal na list papíru a ten v roztržitosti zapomněl na stole v jičínském bytě obuvníka Vohryzka. Na tento písemný záznam si vzpomněl, až když se přes Lomnici nad Popelkou vracel do Prahy. Ani Lomnice nezůstala ušetřena géniovy vysoké myšlenkové potence. Stačil zde zdokonalit a urychlil výrobu zdejších slavných Lomnických sucharů nahrazením dosavadních klasických pecí na dřevo tzv. Siemens-Malloryho tlakovými pecemi na bázi vyhřívání elektrolyticky získaným propanbutanem. Zároveň vyjednal s místní městskou radou místnosti pro ordinace několika nových dentistů, kteří urychleně opravovali chrup pekařkám sucharů, které si až příliš častými namátkovými kontrolami svých výrobků kazily zuby. Mezitím bohužel v jičínském bytě Karla Vohryzka došlo ke katastrofě: Pepík Pekař se stačil přecpat kradenými jablky ze zahrady souseda Fejfara, dostal nečekaný průjem (*Apflebauchschnefluß*) a jediný papír s Cimrmanovým filozofickým objevem ležel na okamžitý dosah na Fejfarově stole.... Želbohu se tak budoucí významný český historik nevědomky postaral o ztrátu rozhodujícího světového filozofického objevu.

Snad to byly pozůstatky onou úderu do hlavy, snad to byly důvody jiné. Jisté je, že Cimrman se ke svému objevu již nevrátil a tak zůstal až do dnešní doby zapomenut. Přesto nám tento památný den bude na věky připomínat vrchol Mnicha v Prachovských skalách. A aby po návštěvě této nezapomenutelné osobnosti české vědy, kultury a sportu zůstala věčná vzpomínka, rozhodl Lezecký kroužek Prachov českému géniovi a potažmo i zakladateli Járovi Cimrmanovi věnovat jeden monumentální (neuvěřitelných 6 metrů vysoký) horolezecký vrchol skrytě vévodící prachovskému skalnímu městu a hrdě nesoucí jeho jméno.

(Z dochovaných písemných i ústních pramenů zpracoval Z. Petrání)

Zájezd horských vůdců

Sedím v letadle na cestě do Nepálu a přemýšlím, proč jedu znovu - konkrétně potřetí - na Shishu. Rozhodnutí jet znovu na tento tibetský kopec bylo dané situací, ve které jsme se ocitli. Z původního záměru zopakovat si po dvou letech superkuloár na Everest trochu jiným stylem než minule, nic nezbylo. Chtěli jsme se zaklimatizovat v normálce ze severní strany Everestu a pak se přesunout pod kuloár a zkusit ho alpsky.

Z celé výpravy jsem nakonec zbyli dva Josefové, já a Pepíno Morávek. Hodně jsme diskutovali o tom, kam pojedeme a jestli vůbec. Vzhledem k tomu, že expedice byla financovaná téměř z vlastních zdrojů, potřebovali jsme najít pěkný a zajímavý cíl za rozumných nákladů. Tím se výběr podstatně zúžil. Velké kopce v Nepálu nepřipadaly v úvahu vzhledem k tomu, že zde podstatně vzrostly náklady na nosiče. To bychom ve dvou nezaplatili. Nabízelo se jet na nějaký menší kopec pod „osm“ a nebo vylézt na nějakou zajímavou šestitisícovku. Další podmínkou bylo, že se ale někdy chceme ještě vrátit na zmíněný superkuloár a tím pádem lézt nějakou podobnou cestu jako trénink. Nakonec z toho vyšla jižní stěna Šiša Pangmy, ale trochu se mě tam nechtělo, proč to nepřiznat. Byl jsem na ni už dvakrát, jednou i na centrálním vrcholu a to konkrétně v roce 95 s Boudou a se Skřivanem, kdy jsem já a druhý den i Skřivan vylezli na vrchol po normálce.

Jenže jižní stěna je naprosto jiná. Má 2000 metrů, začíná v 6-ti tisících a končí na hřebeni, který spojuje centrální a hlavní vrchol. Na této straně Šiša Pangmy už bylo vylezeno téměř vše. Jsou to všechno krásné linie. Bylo rozhodnuto, reliéfem se tato stěna podobá právě našemu superkuloáru na Everest a vzhledem k tomu, že jsme byli schopní tuto akci i utáhnout finančně, začal jsem se docela těšit. To, co polezeme, jsme nechali otevřené podle podmínek a podle počasí.

Po přiletu do Kathmandu jako obvykle přivítání u Pasanga Dawy, mimochodem - je to náš člen LKP, večer na pivo do naší domovské hospody Tom&Jerry. Rutinní rituál nakupování potravin a dalších nezbytností, přebalování materiálu z našeho skladu v Kathmandu a příprava na transport pod kopec - to nám zabralo přibližně 2 dny. Ke koloritům výprav do Himálaje patří také problémy, tentokrát jsme je měli ihned po přiletu. Při odbavení v Praze jeden iniciativní úředník rozpoznal moji termosku naplněnou jamajským rumem jako bombu. V podstatě to tak trochu bomba byla, protože jsme se těšili, až ten rum do nás spadne. Byli jsme předvoláni k vybalení materiálu. Vše se rychle vysvětlilo, obvykle totiž vozíme v osobních zavazadlech bomby ve velikosti termosky, že? Snaživý úředník mě ale vysvětlil, že letadlo už má zpoždění a tím pádem už nestihnou naložit moje zavazadlo a že ho pošlou dalším letem do Mnichova, kde jsme čekali na přípoj přes Qatarskou Doha do Kathmandu. Tajně jsem doufal, že dalším letadlem z Prahy do Mnichova, které letělo odpoledne a podle časového plánu ještě mohlo stihnout náš přípoj do Doha, pytel s věcmi přiletí.

V Mnichově poslední kvasnicové erpěčko (pro neznalé ranní pivo) a pak už Doha a Kathmandu. Na letišti samozřejmě jenom Pepínův pytel, můj zůstal viset „na cestě“. Odměna 100 USD od Qatar Airways jako bolestné byla dobrá, ale já měl sebou věci tak možná k moři, ale ne na kopec. Vůbec za to nemohli, tak jsem se na ně ani nezlobil. Nakonec po dvou dnech věci přiletěly. Takže - přátelé - pozor! Vaše termosky mohou být rozpoznány v Praze jako bomby!

Další zádrhel se vyklubal jako horší. Komunistická Čína se rozhodla v okupovaném Tibetu opravit jedinou cestu, která spojuje Nepál a Tibet. Rudá Čína investuje před olympiádou obrovské peníze do cesty, která spojuje Nepál a Lhasu. Vše se koná za účelem donesení olympijského ohně na vrchol Everestu. Jediná komunikace je tedy v opravě. Jezdí se kyvadlově sem z Nyalamu do Zhanghmu a po dvou hodinách hned zpátky. Ještě jedna „jobovka“ před odjezdem na hranice Nepálu a Tibetu: komunističtí celníci zakazují dovoz

jakýchkoliv masných výrobků a výrobků z mléka. To je teda nadělení, no uvidíme. Cesta do hraniční vesnice Kodari je v pohodě, přechod přes most přátelství, přichází celník a hledá salámy, sušené maso, máslo atd... Lovečák od mámy mizí v komančových rukách, hádám se s ním, ať ho teda vyhodí, ale nechce, chci aby ten salám dal klukovi z agentury, který se vrací do Nepálu, ale ani to nepomáhá. Jsme naštvaní, našli ještě sušené maso.

Potom už normální přesun, čekáme, až otevřou cestu „naším“ směrem, nakonec odjíždíme do Nyalamu. Cesta, kterou jedeme, je opravována ve stylu staveb egyptských pyramid, všude spousta lidí s naprosto primitivními nástroji, kteří budují ve jménu komunismu a slavných olympijských her cestu pro turisty k Everestu. Šílený pohled a strašně smutný, Tibet už opravdu neexistuje. V Nylamu čekáme na jaky, odtud už jdeme k cíli naší cesty, pod jižní stěnu Shisha Pangmy. S „jakmeny“ se v pohodě domlouváme a celkem v klidu vyrážíme, trek do BC bude trvat cca 2 dny, takže pohoda. Jenom když vyrážíme, tak si styčňák všimne mojí tibetský vlajky na batohu a málem ho trefí šlak, prý bych za to mohl jít do vězení ☺.

Hned první den skoro utíkáme a docházíme hodně daleko. Mám něco s okem, nějaký zánět nebo co, tak ukecávám jakmeny, abychom zůstali na místě ještě jeden den.. Nakonec konzultace s doktorem přes satelitní telefon vše řeší a pomocí dezinfekce a mastiček se dávám dohromady. Jsme v Base Campu, je 16 září. Nádherný místo s alpskou nízkou trávou. Jsou tu i jiné expedice, povětšinou ve stejném složení jako my, jenom korejka Mi Sun je tady se spoustou šerpů a kyslíkem. Ihned rozbíjíme camp, následující den stavíme čhorten a usmírujeme bohy hory slavností PUJA. Vzhledem k tomu, že nikdo z nás není láma, tak prosíme našeho kuchaře Žumara, aby to nějak zařídil. Udělal trochu rýže, hodili jsme ji na čhorten a zařvali OHM. Potom malý ohniček a máme to za sebou, pěkný zvyk.

Na druhý den vyrážíme na obhlídku terénu. Cesta pod stěnu je dlouhá, jedem náhorní planinou cca 4 hodiny. Máme na zádech velký „krysy“. Skládáme věci pod stěnou, jsme ve výšce cca 5500 metrů. O aklimatizaci se nedá mluvit. Jsme stále hodně nízko. Postavili jsme malý stan a nechali tam pár věcí. Vracíme se zpátky do Base Campu (5300 metrů) a přemýšlíme, co vlastně polezeme. Variant ve stěně je mnoho, Kurtyka –Loretan, krásná linie ve východní části stěny, potom cesta Scott - McIntyre a další cesty. Jenže nejdřív se musíme někde zaklimatizovat. Nabízí se Pungpa Ri, 7,5 km vysoký kopec, kde se dá docela dobře nabrat výška.

Máme docela dobrý čas, ještě si hodíme pár věcí pod kopec a jdeme na to. Ještě 22. září jdeme pod kopec do našeho stanu. Ale druhý den ráno se zátahlo, říkáme klukům, že se asi trochu zkaží počasí a jedem zpátky do Basu. V noci mě probudí sněžení, stan se prohýbá a já při vylezání protrhávám tropiko. Zkousím probudit Pepína s tím, že venku sněží a musíme kolem kuchyně a jídelňáku vyhazovat sníh. Jenom tak něco zamumlá, že to je v pohodě. No tak jdu sám, sype jak šílenec a já lítám celou noc vyhazovat sníh. Ráno je Pepíno totálně šokovanej, furt sněží a já s úsměvem navrhuju, že další noc budu spát a on bude mít službu. Co mu zbývá, druhou noc jenom registruju, že chodí házet sníh. Začíná kalamita, z kopce se vrací tým od „korejky“, jsou vyčerpaný a taktak se stihli vrátit z kopce, lezou cestu McIntyre-Scott. Seznamujeme se s dalšími dvojkami, jsou zde Baskové, chodí k nám na návštěvu a vždycky přinesou něco dobrého z jejich neutuchajících zásob různých masných výrobků. Čínští celníci se jim prostě vyhnuli a nikdo je nekontroloval.

Sněží stále čím dál víc, kontaktujeme televizní rosníčku Zárybnickou a prosíme o pomoc. Posílá nám ale špatné zprávy. Nálada je fakt blbá, přemýšlíme co dál, na aklimatizaci nemá cenu ani myslet. Tak aspoň na trek, mohli bychom jít třeba aspoň kolem Mt.Kailashe. Koncem září se počasí začalo trochu umoudřovat. Vyrazili jsme zase pod stěnu. Zprávy od kolegů, kteří již byli v depu pod kopcem, jsou žalostný, stany zasypaný, jenom prý jeden stojí, našťestí to je ten náš. Uf, třeba to ještě půjde. Druhý den sedíme pod kopcem, všude spousta sněhu. Sleduju skoro celý den stěnu, je nádherná, měří přesně dva kilometry, začíná v 6-ti

tisících a končí na vrcholu Shisha Pangmy v 8027 metrech, sklon to má od 50-ti do cca 70-ti stupňů, je to logická linie v krásných mixech a od 7000 je široký kuloár vedoucí až k vrcholu. Sledování se vyplácí, je rozhodnuto, lezeme britskou cestu, ostatní jsou lavinězní a objektivně hodně nebezpečný. Jsou tam dva velké séraky, ale nebezpečí je všude. Vracíme se do Base Campu, balíme všechno na cca 8 dní a vyrážíme. Domlouváme s dvojicí Basků, že půjdeme paralelně spolu.

Do stěny nastupujeme 1.října bez aklimatizace s dohodou, že budeme postupovat pomalu a když bude někomu špatně otočíme to. Nastupujeme do stěny ve dvou, na zádech velký „krysy“, v zádech sluníčko a za náma ještě dva Baskové. Super, konečně se něco děje. Lezeme v mírném mixovém terénu po skalních plotnách a vyhýbáme se tam prvnímu velkému séraku, který je nad náma. Jde to pomalu ale jde to. Asi tak ve výšce 6300 metrů si děláme pod první výraznou skalní věží malou plošinu. Místo je velké asi tak jako větší vana v koupelně, stavíme si ultralehký stan vauDe Hoogan. Původně jsme ho měli na dvě noci, počítali jsme, že budeme aklimatizovaní a půjdeme nahoru rychle, takhle to ale vypadá, že budem v tomto ministanu celý týden. Naštěstí měří Pepíno okolo 170ti cm, být tam Skřivan, tak musíme ve stanu udělat díry pro nohy. Noc je klidná, ráno zabalíme a valíme nahoru ke druhé výrazné skalní věži ve výšce cca 6.800 metrů. Rozhodujeme se zůstat tu dvě noci. Paráda zatím to jde. Další den se flákáme na ostrém sněhovém hřebínku, kde máme ministan. Okolo jsou všude natažený lana, jinak i při čůrání hrozí pád dolů.

Čekáme, co nám řekne výška, ale zatím OK. Stoupáme nahoru, zde nechává tým šerpů, který pomáhá korejce, na vrchol natažený fixy, cvakám si karabinu od odsedky a jdem nahoru. Nastupujeme do vrcholového kuloáru, krásný mixový terén okolo 7000 metrů. Pak se nám otvírá vrcholový sněhový kuloár. K mému překvapení není ale vůbec položený, naopak, ten kopec je čím dál strmější. Asi v 7200 metrech si stavíme na staré plošince našeho Hogana. Pod náma staví Baskové svůj skoro rozpadlý stan. Druhý den ráno počítáme s pokusem o vrchol. V Jičíně vrholí oslavy 100 let LKP, čekám na telefonát přímo z kina, mám nahozený telefon, ale nějak nám to spojení nefunguje. Co ale funguje je Alena Zárybnická a její předpovědi počasí, zítra bude nahoře foukat okolo stovky a tak nemá cenu se o vršek pokoušet. Ale 8.října to má být trochu lepší. Rozhodujeme se rychle, počkáme. Celý den jsme ve stanu na plošině velikosti domácího gauče. Pod náma krásný výhled na hraniční hory Nepálu a Tibetu do Langtangu a na osmitisícovky Manaslu, Annapurnu atd...

Poprvé jsem byl na centrálním vrcholu právě 8.října v roce 95, druhý den se to podařilo i Skřivanovi. Podruhé jsem tam byl s klienty na své první komerční výpravě, kde dva z nich dosáhli vrcholu. Ale tohle všechno bylo ze severu. Teď jsme na jiné hoře, na jiné cestě a s úplně jiným zázemím. Zkousím zavolat vysílačkou Kumarovi do Base campu, že jsme OK a že to zkusíme zítra nahoru. Půjdu po 12-ti letech, přesně na den, zase na Shishu.

Ráno vstáváme, bereme pár věci, vařič, nádobu a čaj. Vyrážíme okolo páté hodiny současně se dvěma Basky. Za chvíli končí fixy a cesta jde tvrdým ledem a firmem strmě nahoru. Jeden Bask se mě ptá, co budeme dělat, že tam nejsou lana. Divný. Ptám se sám sebe, proč sem takoví lidi choděj, když potřebujou fixy. Nakonec leze za mnou, ale je vidět, že v takovém terénu není moc zběhlý. Asi v 7500 metrech si vaříme v závětrí pod skálou čaj. Baskové nechápou, co se děje, vysvětlujeme jim, že to je lehčí než tahat spoustu tekutin nahoru. Pijeme ještě další skoro litr čaje. Fouká sice míň než den před tím, ale stejně je to silnej vítr. Jdeme dál. Mám půjčenou péřovku od Soni, holt svoji jsem nechal někde v Nepálu a nestihl jsem obnovit. „Kovářova kobyla“, nadávám si. Není to ono a je mi zima. Nakonec jdu poslední a asi ve výšce 7900 metrů vylézáme ze stěny a jsme ve východní stěně Odtud je nádherný výhled na Eve, Lhotse, Makalu, vidím přesně superkuloár, na kterým jsme byli v roce 2005. Jenom ta zima. Nemáme mezi sebou moc velký rozestupy, ale mě je zima, docházím asi do výšky 8000 metrů, na vrchol kousek, jsem po 12-ti letech a cca 3 hodinách na skoro stejném místě, rozhoduju se pro návrat. Na vrchol je to kousíček, ale ta zima a do

toho moje obvyklý problémy s hlasivkami. Mávám na Pepína, stěna vylezená, přeju fajn postup, Baskové jdou za ním, asi za 5 minut jsou na vrcholu. Dávám Pepínovi najevo, že budu čekat ve stanu s teplým čajem. Sestupuju, jsem v pohodě a usmívám se. Paráda.

Za pár hodin sestupuju a ještě navečer za světla jsem ve stanu, čekám, že Pepíno přijde tak maximálně do hodiny po mě. Mám dobrou náladu, žádná výškovka se nekonala. Když je ale osm večer a totální tma a nikde nikdo, trochu začínám nervóznět. Najedou nad sebou vidím 3 čelovky, ale strašně daleko, co se sakra děje?

Přicházejí hodně pozdě, cítím, že budou problémy, vařím spousty čaje, přichází Pepíno, ten je v pohodě, ale jeden z Basků leží u stanu, dávám mu čaj. Další jde cca 50 metrů ke stanu, mimochodem celkem strmým traverzem, asi tak hodinu. Leží a nehýbe se, nesu mu čaj. Pepíno zalézá ke mě do stanu a povídáme si, oba Baskové šli totálně nadoraz. Sestup pak byl nadmíru dramatický a nebýt toho, že tam byl Pepíno, nedošli by zpátky. Usnuli na fixech, Pepíno jim dal Šlehu, energetický nápoj. Drama ale neskončilo. V noci, asi tak ve dvě, volá jeden z Basků, že umírá. Koukáme s Pepínem na sebe. Jeho kolega ho posílá dolů na fixy ať slaní. Řvu na něj ať nikam nechodí, jinak opravdu umře. Nakonec vystoupá ty tři metry k našemu stanu, říkáme mu, že je totálně vyčerpanej, dostává prášek na podporu krevního oběhu, energy drink a ještě další léky, nemůže dýchat, má hyperventilaci. Dramatická noc nakonec končí a ráno scházíme dolů. Ze zájezdu dvou kámošů bez klientů se nakonec stala bez našeho přičinění klientská akce, kde jsme se starali o dva kluky, aby vůbec sestoupili.

Po osmi dnech ve stěně nám už dochází jídlo a taky čaj. Ráno 9. října jsme zase pod stěnou, sedíme na báglech, je nádherný sluníčko a vychutnáváme si ten pocit. Přichází ten Bask, co včera umíral a moc děkuje, jmenuje se Alex Txikon. Z Alexe se nakonec stal skvělej kámoš, ale jeho kolega je fakt divnej. Na druhý den ráno vše balíme a odnášíme z pod stěny do Base Campu. Asi hodinu před Basem potkáváme našeho kuchaře Kumara. Šel nám prý na pomoc. Říkám: „Kumare, pomoc rovná se čaj“, on na to, že s čajem tady byl už třikrát, ale my jsme stále nešli. Děláme si z něj legraci, že si myslel, že jsme už mrtví. Otáčí se na podpatku a upaluje do Basu dělat čaj, a ještě kousek před Base Campem nám ho přináší.

Pak už jenom cesta dolů do Kathmandu do hospody Tom a Jerry, kde potkáváme spoustu kámošů z Česka, kteří jdou na trek. Tak snad nám zase příště vyjde takový pěkný zájezd. Třeba se vrátíme v podobné sestavě ve dvou na ten zapytlený superkuloár na Everestu. No a taky se těším že třeba někdy nějakí jičíňáci zase vyrazí do Himálaje na nějakej pěkněj kopec. Jak tak koukám, dobřejch lezců máme spoustu a těch kopců je tam mraky.

Šimon

Konnichi va Nippon

Nedávno jsem se vrátil z Nepálu a zase sedím v letadle směr Asie, tentokrát na dálný východ do Tokia. Cesta trvá velmi dlouho, je listopad a nad Ruskem je už celkem pěkná kosa. Nakonec přistáváme v pohodě na letišti Narita v Tokiu. Jedu na mezinárodní valnou hromadu asociace horských vůdců UIAGM. Ve městě mám druhý den chvíli času, tak se trochu procházím a sleduju ten šikmookej mumraj, bydlí tady prý víc lidí než v bývalém Československu. Odpoledne jedem směr japonské Alpy do města Matsumoto, kde se bude odehrávat rokování. Celkem rutinní záležitost za dva dny končí. V rámci programu nám japonští guidi naplánovali výlet do hor. Mají tam nádherný třítisícovky, kde je v zimě spousty sněhu. Součástí akce byl i výstup na Mt.Fuji

Jedeme autobusem do Fujioshidy, východiště na nejvyšší kopec Japonska, bývalou sopku. Fuji působí zdálky impozantně. Ubytovali jsme se na jediný chatě, která je mimo sezónu otevřená a která je ve výšce přibližně dva tisíce metrů nad mořem. Každý Japonec by měl za svůj život někdy na Fuji vystoupit a podle toho je celá trasa zařízena. Výstup na kopec

je vyšperkovan obrovskými restauracemi a odpočívárnami, kterých je na těch přibližně 17-ti stech metrech asi dvanáct. Na kopec chodí zásadně v létě a během dvou měsíců, kdy jsou tyhle obří odpočívárny otevřeny a dá se v nich i přenocovat, je trasa doslova přeplněna a na vrchol vystoupí statisíce Japonců.

Vyrazíme lehce po půlnoci, je celkem zima a máme cepíny a mačky. Někteří guidi, kteří sem jeli i se svými drahými polovičkami, mají i lano. Přibližně od 2400 metrů začíná sníh a led. Zdánlivě snadný výstup je v podstatě nemožný bez maček. Okolo třech tisíc začíná hodně foukat a cesta je ledová s navátým sněhem. Nahoru jde zajímavá sestava guidů ze všech zemí, nikdo se s nikým nehoní a nezávodí. Jdeme v pohodě a povídáme si. Okolo páté ranní začíná svítat a kopec hází stín na okolní krajinu. Vychází slunce, nádherný zážitek. Jsme na vrcholu lehce po šesté ranní, fouká silný vítr, je docela zima a okolo jenom naše velká mezinárodní skupina. Na vrcholu Fuji je - jak jinak - velká rozhledna s restaurací, která je samozřejmě zavřená.

Sestup je v pohodě a odpoledne už zase sedím na výchozí chatě, dávám si jedno pivko jménem Asahi a tyčkama pojídám oběd. Měli jsme velkou kliku, na Fuji se dá vystoupit mimo sezónu jenom občas a právě na ten jediný den se udělalo hezky. Jinak se kopec díky blízkosti oceánu stále zahalen mraky a fouká tady silný vítr. Bavím se s japonskými kolegy a říkají, že se hora dá sjel na lyžích až k parkovišti autobusů, škoda, lyže si teda vezmu příště.

Takže: Dobré ráno Japonsko a někdy příště na skialpech.

Šimon

Yettice – zimní výcvik nováčků

9.-11.3. 2007 se opět po roce konal výcvik nováčků v horských podmínkách (chata Yettice v Obřím dole) – horská nemoc nechyběla, byť nadmořská výška nepřesahovala 1000m.

První příznaky bylo možné spatřit už v hospodě Na Peci, kde se celá výprava sešla a pokračovala dál na chatu Yetti. Již tam jsme totiž museli ukecanému Lachtanovi vložit do úst chránič na zuby v podobě pomerančové slupky, protože všechny z něho bolela hlava.

Instruktory nám byli dříve naoko nepřístupný Bača, náš tátomáma Lájíšek, který se nebránil ani přípravě snídaně do postele, a Bobr. I ti byli (snad mile) překvapeni, když Na Pec dorazila část dívčího osazenstva v krátkých sukýnkách a vyhrála tak sázku. Výhru si v Hospodě na Peci taky hned snědly.

První večer na Yettici se nesl ve znamení kultury. Poslední vytrvalci se uložili až po šesté hodině ranní. Už po dvou hodinách však museli vylézt (někteří doslova) ze spacáků, poněvadž neúprosný Bača vyhlásil budíček. Následovala asi hodinová přednáška o cepínování a vyhledávání v lavině, při níž bylo možné shlédnout i Smoldův odvážný výskok z okna (moc dobře mu nebylo..) a Adama v super pózách s cepínem (viz fotky na webu). Poznatky z této přednášky jsme využili hned během dne, kdy jsme si zkoušeli jištění přes cepín a hledání lavinového pípáku.

Navečer dorazilo několik dalších pařmenů, takže všechno bylo proti původnímu plánu – přednáškám. Po tom, co se Bača chopil jednoho ze tří bubínků, nic nebránilo tomu, abychom všichni opět začali usilovně trénovat „vázání uzlů“. Zpočátku to vypadalo, že se celým večerem pouze probubnujeme (připadali jsme si tak trošku jako u šamanského ohně), ale potom se přidaly i kytary a Adam s Bačou nás všechny roztančili při pánské volence. Během krátké chvíle se yettiční kuchyň proměnila v taneční parket a kdo nepařil, jako by tam nebyl. Nezapomněli jsme ani na naši spolulezkyni a kamarádku Páju, která slavila narozeniny. Nejenže od nás obdržela hobla, ale navíc i roztomilou opičku. Kolem půlnoci už bylo možné před Yetticí najít pár zbloudilých dušiček, kterým nebylo zrovna nejlépe. Tuto atmosféru

naprosto vystihuje Barbieho hláška: „Pozor, tady se zvrací!“ Zatímco se venku zvracelo, uvnitř se pařilo pod vedením dredatého ska-mana Vítka až do rána. Bača vypadal, že se mu s námi na Yettici líbí a hned nám slíbil další výlet do Ostrova.

Sice si spousta z nás po náročném večeru myslela, že z plánovaného sobotního výletu k Luční boudě sejde, ale Bača se s budíčkem opozdil jen o půl hodiny a v kuchyni nás přivítal s kruhy pod očima a s úsměvem na rtech. Venku krásně svítlo sluníčko, takže jsme se všichni vydali na cestu plní elánu. U Luční jsme si vyzkoušeli pád do trhlíny a v Luční jsme ochutnali borůvkový koláč a polévku. Ti, kteří nespíchlali domů, si před „boudou“ dokonce zazpívali za doprovodu Vítkova bubínku, rolniček a chrastících vajíček a položili tak možná základ nové hudební formaci – „Pěvecký kroužek Yetty“.

Na Yettici jsme se vrátili pořádně opálení a skvěle naladění, ale v nejlepším se má přestat, takže jsme se narychlo sbalili a s Yetticí se rozloučili. Doufejme, že ne na dlouho.

Lucka a Áňa.

Sušky - květen 2007

Tak už tu je zase květen a s ním i soustředění nováčků na Suškách. Dlouho jsem se těšil až se tam zase předvedeme v celé své kráse a uděláme trošku bordel, ale pak jsem najednou váhal, jestli mám jet. Nakonec ale alkohol zvítězil a ve složení já, brácha a Hanz jsme vyjeli autíčkem směr Sušky. Táta trval na tom, že musím řídit, jinak ať si jedem sami. Cestu jsem celkem zvládnul, až na to, když jsem předjížděl autobus někde za Rovenskem. Je tam velmi úzká silnice a dvě takovýhle krávy se tam zkrátka nevejdou, takže jsem jel chvíličku příkopem, ale auto to přežilo.

Na Sušky jsme dorazili poněkud brzy, složili jsme tedy bágly do pokoje (nový majitelé byli velice vstřícní a byl jsem i později překvapen, jak na nás byli hodní) a rozhodli jsme se tedy s Hanzem, že si ještě něco vylezeme. Jelikož mě bylo nějak špatně (a to nebylo z alkoholu☺), tak jsme dali jen dvě cesty a kvůli bouřce jsme se stáhli do chalupy. Cestou jsme ještě potkali Břízu a jeho oddíl, kteří právě přicházeli z Malé skály od vlaku. Pozdravili jsme se tedy s nimi několika loky borovičky a společně jsme pokračovali. V tom ale začalo foukat a hřmět a Hanz dostal šílený nápad že poběžíme. Celej ufuněnej jsem doběhl do chaty. Až jsem si z toho musel dát pivo. Tam už bylo kompletní osazenstvo. Bača měl zjevně velikou radost že nás vidí, my na tom byli podobně. Povečeřeli jsme děsně horký těstoviny, takže mě celej večer páčila pusa (to mám toho, že jsem nenažraněj). Se všema jsem s přivítal a Bača si venku smotnul jedno retko a zahlásil, že za 10 minut bude zdravověda. Tak jsme tedy dopili a šli se zdravotně vzdělávat. Bača nám rozdal testy, abychom si zkusili, jak na tom jsme s první pomocí (zjistil jsem, že nic moc☺). Potom jsme si to společně zkontrolovali a vysvětlili a Bača vyhlásil volnou zábavu. Začalo se hrát na kytaru, nesměla chybět samozřejmě Bačova tamburína. Nechyběl ani Ondra Hazdra se svým foťákem, takže to je všechno zdokumentovaný. Najednou Bača zčista jasna zahlásil, že má narozeniny a že je tam na něj 50 piv. Samozřejmě jsme hned Bačovi popřáli, ale nebyly to jediný narozky, co se tu slavily. Slavila ještě Bára s Áňou, se kterýma jsem později na jejich počest dopil flašku zelený. Střídavě se chodilo chcát ven, nebo se jen tak vyvětrat. Ale kalilo se ve velkym kalibru. Lílaly tam flašky rumu, borovičky, zelený.. No zkrátka akce jak má být. Asi tak kolem třetí hodiny zahlásil Bača, že jestli nechceme chlastat, tak máme jít spát, že takhle by to kurva nešlo. Během večera jsem ještě s Bóčou uklízel bráchu do pokoje. Dal jsem ještě pár piv a šel jsem spát. Petra s Davsou ještě pořád chtěli něco hrát. Někdo potom vymyslel, že budeme hrát Vadí nevadí. Ti dva mě pořád chtěli zapojit, ale já jsem bohužel vůbec nereagoval, až jsem z toho usnul. Poslední, co si pamatuju, je, jak tam šíleně huláká Pepa s Břízou a bubnujou.

Ráno bylo úžasný. Probudil jsem se a naskytnul se mi výborný pohled. Všude rozšlapaný chipsy, vylitá kofola, bordel, odpadky a vše završovala Pepova nahá prdel. Vyšel jsem tedy ven, abych se vychcal. To už se začali probouzet ostatní a začala se dělat snídaně. Po snídani většina osazenstva bezvládně ležela venku nebo na pokojích po propažené noci, ale šerif Bača prohlásil, že v 8:40 se odchází do lomu Pánvička. Mě, Hanzu a Míru ustanovil jako vedoucími skupiny. Marně jsem se mu pokoušel vysvětlit, že na místě vedoucího jsem omylem, protože můj orientační smysl je hodně špatnej.

Kolem deváté jsme se tedy shromáždili před chaloupkou a vyšli jsme směr Pánvička. Pepa s Břízou dělali pořád nějaký pí...ny, takže byla sranda. Hanz cestou sebral u kontejneru nějaký kolo, který nemělo duše a začal se tam na něm projíždět, až se vysekal. Cestou se Břízoš stihнул vychcat do díry, kde se kopala kanalizace, což nás všechny dosti uráželo a já jsem mu řekl, že za střízliva se tohle nedělá. Potom jsme procházeli nějakou divnou vesnicí, kde u každého baráku byl alespoň jeden traktor (holt vesničani). Cestou jsme se roztrhali na několik skupinek. Já jsem pořád prohlašoval, že vím kam jdu a že to tady znám (a ostatní mi věřili, chápete to?). Ale čím jsme byli blíž lomu, tak tím víc jsem si uvědomoval, že jsme pěkně v loji. Vše vyvrcholilo, když jsem zavelel doprava do lesa a my jsme se hrabali šíleným kopcem a nakonec nějakou soutěskou nahoru na hřeben a tam jsem už tuplem nevěděl kde jsme a rezignoval jsem. Z vedoucích jsem zbyl jen já a Hanz a ten taky moc nevypadal že ví.

Rozhodli jsme tedy, že se nasvačíme a promyslíme co dál. Mezitím mě volal Bříza a na otázku, kde jsou, mi odpověděl - tady přece, u nějaký borovice. Tak jsem odvětil, že přesně vim, kde to je☺ a že mu fakt nepomůžu. Poslal mě do prdele a típnul mi to. Ostatní se mezitím nasvačili a vyrazili jsme dál. Došli jsme na nějakou cestu, tam jsme se dali doleva (což se později ukázal jako blbej nápad) a pokračovali jsme tedy dál po červený, až jsme ocitli na druhé straně Klokoček. Tam se rozhodlo, že zavoláme Bačovi, že by nám snad mohl pomoci. Jenže Bača nám oznámil, že máme jít na Jihovýchod, což pro nás nemělo žádnou cenu. Ondra měl sice kompas, ale kdoví, jestli fungoval. Vyrazili jsme tedy dál po cestě až jsme narazili na nějaký baráček. Hanz a Davsa prohlásili, že se tam půjdou zeptat na cestu a odběhli (už jsme je neviděli). Další dva členové skupiny byli v tahu, bezva. Hanz mi pak pravidelně telefonoval, že jsou úplně někde v hajzlu a že neví, jak dál, ale společnými silami a s Ondrovým charismatem jsme se do Pánvičky dostali. Sice to trvalo trošku déle než se očekávalo, ale došli jsme.

Bača z nás měl zjevně velikou radost a ostatní myslím taky. Nikomu se nic moc nechtělo dělat, protože jsme byli dost uchození. Postupně se všichni začali oblékat do sedáků a mě s pořád nechtělo. Pak jsem si řekl, že by bylo blbý, abych tam jen tak seděl, tak jsem si šel k Bačovi alespoň slanit na klasiku, což nebyl asi nejšťastnější nápad, ale je to zkušenost. Nějak se mi hned nahoře smeklo tričko a lano se mi hluboce podepsalo na krk, takže jsem akorát sundal sedák a pojídal jsem sladkosti, co mě zbyly. Asi ve tři jsme vyrazili domů. Cestou jsme se pokusili vylízt jednu z klokočských skal a musím říct, že nezklamala. Postupně jsme do toho Míra, já ani Hanz nenastoupili, tak jsme schlíple šli na chatičku. Cestu zpátky jsme trefili celkem bez problémů a celkem i v pohodě proběhla, až na to šílený vedro a na tu únavu.

V chalupě jsem měl tak akorát chuť dát si pivo a plácnout sebou na stráň. Postupně doráželi i ostatní členové naší „expedice“ a tak jsme se nějak váleli u chaty. Přijel se na nás podívat dokonce i Šimon a jako obvykle sršel vtípem. Pověděl nám nějaké veselé historky z jeho expedic, i o tom, jak jim Bouda v Káthmandú kupoval vodu. Před večeří se mi podařilo úspěšně na hodinku usnout (to jsou ty extrémní lezci), takže jsem tam byl na jídlo akorát. Po jídle velký boss Bača rozhodl, že se začne chlastat a Šimon že nám poví něco o skialpu. Chlastat se sice začalo, ale z toho skialpu trošku sešlo. Musím říct, že tato noc byla velmi povedená a spousta věcí mě pobavila. Třeba když mě Vítek suše oznámil, že nachcal Báře do pokoje a pak to vytíral karimatkou, nebo když se můj bratříček namotal na lampu, až se z toho

poblil a pak si v tom ustlal. No samý pěkný věci se tam děly. Postupem večera, jak se chlastalo čím dál víc, tak najednou BUM-rána z čistého nebe, došel sud, tragédie. Naštěstí nás zachránila Rita, která společně se Zajdou a Lachtánkem dojeli do hospody k Boučkům pro další. Ale musím říct, že to byla černá chvíle večera. Když bylo pivo, bylo zase veselo a zábava jela v plném proudu. Já s Kubasem a Zděnou jsme si vyprávěli různé příběhy začínající na jedno písmeno a přišlo nám to děsně vtipný. A večer.. nebo spíš noc zakončil Lachtan svým prvovýstupem na střechu. Velice nás tím pobavil a ještě víc nás pobavil Davsa, který pak nemohl slézt. Naštěstí přispěchal všudypřítomný Bača a pohotově hodil na střechu lano, které tam Lachtan donesl v zubech. Nebezpečí bylo zažehnáno. Dali jsme si každý ještě několik piv a těsně před úsvitem jsme se všichni ukládali ke spánku. Já jsem si ustlal na luční stráni, která lákala tělo horolezcovo, jak říkal Bača.

Probuzení bylo celkem fajn. Ani mě nebylo špatně, což se nestává tak často. V kuchyni už všichni snídali. Nasnídal jsem se tedy taky a sbalil si věci, dal jsem si vyproštováka, podebatoval s ostatními o předešlé noci a jelo se domů, kde jsem okamžitě usnul. Musím říct, že Sušky nezklamaly a už se těším na další ročník.

Za Yettirumteam: Vojtyk

OSTROV 2007

Tak Bača nás přece jen nezklamal a splnil svůj Yettiční slib – 4. května jsme vyrazili do Ostrova. Sešli jsme se před veterinární ordinací, napakovali do aut nespočetný množství lidí, bágů, kytar a buchet a mohlo se vyrazit. Lájíšek s Kubou si do auta vybrali nejlepší část zájezdu - Áňu, Adélku, mně a buchty mojí babičky, takže si neměli na co stěžovat. Vlastně ani nedostali příležitost...Cestou jsme se zastavili na večeri a pak už jen hurá za lezením. Teda asi spíš za kulturou, protože jsme do Ostrova dorazili až na devátou. S naším příjezdem celá ostrovská hospoda ožila a i milovníci hudby si přišli na své. Ke kytarám se totiž přidal zdejší majitel Pepíno Nežerka ml. s basou, takže vytvořili originální strunné kvarteto. Následujícím bodem programu byla nám všem již známá kapelka Do kůží!, která se předvedla v plné své kráse.

Ráno nás ze stanů a z chatek vyhnalo krásné sluníčko a skvělá nálada, takže jsme se vydali rovnou do skal. Pepíno nám tam pomohl vybrat pár hezkých cest a mohlo se začít lízt. Já jsem si to lezení užívala s nimi, byť jen ze spacáku dole pod nástupem, protože jsem měla vykloubené koleno a ortézu na noze. Naštěstí z ostatních ta euforie čišela natolik, že jsem od nich taky část pochytila...Následně jsme si v kempu upravili nejprve fyzickou a potom i psychickou část naší osobnosti, protože se ten večer děla důležitá událost - Pepíno slavil narozeniny. Po pletení copánků všech možných druhů a tvarů přišlo na řadu přemýšlení nad dárky. Poněvadž skoro nikdo z nás o tomto jubileu nevěděl, bylo na každém, aby využil svou fantazii a něco originálního vymyslel. Nakonec tedy Pepíno obdržel pár zajímavých dáreků a skončil v kadeřnickém salóně U Tří andělských mrch.

Abychom se v pozdních nočních hodinách mezi metalisty (v kempu při příležitosti oslav několikeroých narozenin vystupovalo pár metalových kapelek) neztratili, raději jsme se označkovali zubní pastou a Baču pro jistotu i řasenkou. Právě tu řasenku si asi někdo spletl s tetováním jednoho dredatého a děravého individua a přivedl nám ho jako nového kamaráda. Ten se v našem salónku rozseděl a ani s pár pomocníky se mu nechtělo odejít. Místo toho nám položil nečekanou otázku: „Kdo je váš bůh?“ a po jednohlasné odpovědi: „Bača“ chtěl poznat naší mentalitu. To jsme mu však nedovolili a radši jsme ho nemilosrdně vyhostili. Dokonce až doteď váhám, jestli to stvoření bylo z naší planety...

Další viditelnou osobností toho večera byl Bóča, který si chtěl vyzkoušet pití piva brčkem. Asi šlo o zdařilý pokus, protože se díky němu přenesl na venkovní pódium a

frontman právě vystupující kapely ho představil slovy: „A tohle, to je náš fanoušek!“ Následně se Bóča zřítíl do davu rozjásaného publika. Že by oblíbený pád důvěry..?

Přestože se oslava protáhla do časných ranních hodin, v neděli jsme se opět čile vydali do skal. Dokonce i já jsem na chvíli opustila svůj vyhrátý spacák a za Lájískova jištění jsem vylezla za ostatními na vršek. Bylo to super, prostě „košér bomba“! Moje lezení však bylo nesrovnatelný s Lachtanovým. Vítek zkoušel přelézt nějakou desítku a my ho zezdola pozorovali a povzbuzovali. Bylo pořádně napínavý sledovat jeho šmátrající ruku za hranou, která ne a ne nalézt něco k zachycení. Ani jsme snad nedýchali..

V pondělí, poslední den lezení, jsme sice do skal opět vyrazili, ale kolem poledne nás tam zastihl déšť, takže jsme se vrátili do kempu celkem brzo. Po celý zbytek dne střídavě přšelo, a tak nám zase nezbylo nic jiného, než to zapíchnout v hospodě. Ale i tam na nás padla mrtvolná nálada a všichni už jsme byli tak unavení, že nás na nohy nepostavil ani zdejší tradiční drink zvaný bouchačka. A protože déšť neustával ani další den ráno, rozhodli jsme se jet domů už dopoledne. Zabalili jsme si a za hudby basy, houslí, kytar a příčný flétny jsme posnídali v hospodě. Byla to super tečka za super výletem. Letos zase..?

Lucka

Skalní muž 2007

Úředně jsem už plnoletý, takže mi nic nebrání zúčastnit se tak prestižní soutěže jakou Skalní muž bezpochyby je. Kvůli Maziho přetrvávající nemoci polezu s Kubasem. Další údernou dvojku z Prachova tvoří Pepito s Bárbím. Vyjíždíme odpoledne 20. července na kolech z Jičina přes Prachov na Mladějov, kde na nás čeká Pepito u své babičky. Bárbí je v práci. Hlídá písek.

Při večerní exkurzi pískovny se nebezpečně zatahuje nebe, proto raději volám pořadateli Bojsovi, jak je v Turnově. Odpověď nám náladu rozhodně nezvedla, ale Pepito má spásnou myšlenku. Ani já ani Kubas nejsme proti, takže je rozhodnuto, jdeme do hospody. Večer od piva sledujeme blesky na setmělé obloze a je nám jasné, že to znamená konec. Jen Pepito se nevzdává a pořád si stojí za svoji teorií, že to nejsou žádný blesky, ale docela obyčejný stroboskop z diskotéky v Troskovicích. No asi pod vlivem prvních dešťových kapek ztrácíme zábrany a rozjíždíme poměrně slušnou ochutnávku piva ze Svijan. Potom, co nás museli násilím vykázat z dávno zavřené hospody, pokračujeme u Pepitovy babičky s lahví slivovice. Asi ve dvě hodiny ráno uznáváme, že je ten správný čas na to jít se trochu prospat než nás Bárbí v šest vyzvedne. Přes noc vydatně přšelo, takže nám ráno ani nevadí pobolívající hlavy. Po vzájemné dohodě odjíždíme do Skaláku na zdravotní vycházku. Jenže ejhle, co čert nechtěl, nebo spíš chtěl, v Sedmihorkách je silnice suchá! Dojíždíme tedy ke koupáku a rozhodujeme se pro detoxikační spánek. Probuzení je neuvěřitelné. Ono se vážně poleze! Stal se opravdový zázrak, který já osobně přisuzuji Vyšší lezecké moci, díky níž bylo celé Hrubíční království ušetřeno deště.

Obě naše dvojky se zapisují do startovní listiny a jdeme snídat. Všichni jsme posnídali svijanskou jedenáctku s tatrankou a mezitím si necháváme tu dobrotu natočit do PET flašek. Během závodu může každá dvojka vypít dohromady šest kousků, čehož beze zbytku využíváme, protože nejsme po včerejší přípravě schopni odhadnout náš lezecký potenciál. Úderem deváté hodiny vyráží většina závodníků do skal, čímž se ovšem nenecháme zviklat a dál upijíme pivo. Stejně ani nevíme, kde předepsané věže jsou, takže není kam spěchat. Po prostudování průvodce vyrážíme hledat Borůvku. Lezení nám jde kupodivu pěkně od ruky i když lezeme všechny cesty poprvé a vybíráme je jen podle toho, že je leze někdo před námi. Tak se nám taky stalo, že nalézáme do Kvedlovačky (VIIb), která je prototypem osolené širší spáry, bez jakékoliv možnosti jištění. Já jsem si tuto cestu náramně užil, ovšem Kubas je

diametrálně rozdílného názoru. Dokonce padá úvaha o nejhorší cestě, kterou kdy lezl! Den nám ubíhá vskutku příjemně, kazí ho pouze fakt, že nám zteplalo pivo, ale aspoň nás nebude bolet v krku. Postupem času se začíná dostavovat únava z narůstajícího počtu vylezených cest, ale ta je potlačována vidinou titulu skalní muž. „Jóóó, úvááá“ a jsme skalní muži. Právě jsme totiž dolezli 25. cestu, což v součtu se zkonsumovanými pivy činí minimální počet bodů potřebný pro udělení titulu. Lezení už bylo dost, tak půjdeme nasbírat ještě nějaký body v chlastání. Na koupáku se do toho slušně obouvám a za hodinku stíhám sedm rezavejch. Ale to je s prominutím hovno proti Bárbímu s Pepitem, kteří musejí za čtvrt hodiny zvládnout každý pět piv. Jsou to pašáci, sice oba zvracejí, ale zvládli to. Večer pokračuje za doprovodu libozvučných nástrojů. Také pokračujeme v ubíjení mozkových buněk, ovšem již mimo soutěž. Spát jdu nevím kdy a nevím jak.

Ráno jsme všichni trochu malátnější, ale to nemůže být snad ani poznat, protože jsme v dokonalé euforii. Snídáme a čekáme na vyhlášení výsledků. Tak je to pravda, jsme skalní muži, dostali jsme na to totiž úředně ověřený dokument. Celkové výsledky nejsou snad ani důležité, ale ti nejzvědavější z nejzvědavějších je mohou shlédnout na webových stránkách Hruboskalska.

Ádik

Tatry - duben 2007

Původně jsme měli v plánu jet do Tater až v květnu, ale poté, co nám Bača uprostřed bujaré zábavy na Yetici řekl, že: „ne, ne.....v květnu mě do Tater nikdo nedostane..... tam sou bouřky...to ne! ne, ne....“ a chvíli na to dodal:„...kluci, jestli chcete jet do Tater, tak na to tady serte! Přestaňte chlastat, zbalte se a ráno jed'te!“.....nápad to byl zajímavý, ale protože jsme v konzumaci duši povzbuzujících nápojů nepřestali, tak jsme vyrazili až v dubnu – což se nám zdálo jako kompromis mezi květnem a zmiňovaným únorovým večerem.

Hned na začátek nutno zmínit, že můj největší „výstup“ celého zájezdu se uskutečnil už v Jičíně, respektive v Holíně poté, co jsem po „poradě“ u Anděla v předvečer odjezdu vůbec nedorazil domů a ráno jsem se celý překvapený probudil u Skřivana doma. Výstup to byl doma opravdu velkolepý, ale asi zasloužený. Později se na mou hlavu snesla ještě kritika za nějaké ucpané trubky a nevyžádanou návštěvu, ale kdybych měl každý den řešit neprostopnost odpadních trubek v rodině lékařů a to, že o půlnoci zvoní nějaký blbec na Fugasku, tak by na nic už nezbyval čas. Nakonec ale všechno dobře dopadlo a já jsem večer spolu s Adamem a Davsou vysedal z auta v Pardubicích a šinul si to do nádražní ..... haly (restaurace už byla zavřená....a navíc jsem ještě další dva dny neměl chuť na cokoli alko...).

Cesta se kromě mě, dočasného abstinenta, odbývala v duchu:„na Božkov Váno, na Božkov!!“ a to ze dvou důvodů. První asi netřeba zmiňovat, ale Váno proto, že jeden z orientačních běžců, kteří se vraceli z Číny (!) a seděli ve vedlejším kupé, nám silně připomínal slavného vítěze Velké Pardubické. Za rozbřesku se nám ukázaly konečně Tatry. Teda spíš jenom mně, protože vzbudit dvoučlenný zbytek výpravy dalo trochu námahy. Protože popradské nádraží je v rekonstrukci, tak nám až paní z perónu řekla, že už to je Poprad a nám se ještě na poslední chvíli podařilo opustit vlak. Mezitím, co jsme šli s Davsou kupovat lístky na električku, tak nám Adam řekl, že na nás sere a že jede bez lístku. Tak jsme se zasmáli, ale úsměv nám ztuhnul, když jsme dorazili na peron a viděli odjíždějící vláček. Ani ne kvůli tomu, že budeme muset čekat na další, ale hlavně proto, že v něm byl Adam. Marně jsme si lámali hlavu, z čeho bude platit zbytek zájezdu, když nechá většinu peněz už tady za pokutu. Ale paní průvodčí byla naštěstí velice ochotná a nejenom že značně znavenému kamarádovi prodala lístek, ale dokonce mu vyměnila i české koruny.

Tak jsme se šťastně setkali o hodinu později ve Smokovci. Zapadli jsme do bistra a dali si výbornou snídani! Fakt nevím, proč jsem si dal hot-dog s tatarkou, když ji nejím! Celou cestu na Térynku se mi zesnulý lezec Vlado Tatarka připomínal v žaludku. Naštěstí jsem na svou nevolnost nebyl sám. Nakonec si ale naše strávené i nestrávené zbytky potravy zachovaly svůj směr pohybu a umožnily nám relativně klidnou chůzi na chatu. Poslední hang k Téryně nám dal trochu zabrat, ale o to víc jsme si užívali pozdější pohled do údolí. Na odpoledne plánované Baranie rohy vzaly díky předešlé (a v mém případě před-předešlé) noci za své. Vzbudil nás až v sedm večer chatár Miro, když nás zval na večeři. Výbornej gulášek bodnul. Už jsem ani nenadával na toho Vlada Tatarku, co se mi točil v žaludku a mohli jsme si začít užívat večera.... takže....jsme šli spát! Bylo naprosto úžasné, že jsme na chatě byli úplně sami. Během týdne tam sice vždycky jednu noc přespala nějaká dvojice až čtveřice lidí, ale žádní horolezci. To jsme ocenili hned další den, když jsme vyrazili na Malý Ladový štít. Nikde ani živáčka. Nádhera.

V mačkách pádíme po umrzlém firnu pod stěnu. Adam vybral Cestu ke slnku, kterou sice před třemi lety na podzim lezl, ale protože má podobné dispozice k pamatování jako já, tak to má znova jako poprvé. Pochopitelně leze první Adam, jako nejzdatnější člen. První dýlku lezeme ještě s Davsou na druhým jednotlivě, ale protože terén není těžký, tak dále pokračujeme tak, že nás Adam dobírá najednou na dvou lanech. Výhledy s nabírající výškou ještě nabývají na kráse. Všechno jde dobře až asi do čtvrtý dýlky. Tam na štandu Davsa, v rámci nechtěného ulehčení, posílá do údolí helmu. Je úsměvný, jak sledujete předmět, který ještě chvíli skáče před vámi na polici, ale vy po něm nemůžete skočit. No nic...chybami se člověk učí. Vzpomínám, jak mi spadla před rokem ze stěny osma, ale když nepadá kamarád, tak jde o .... Davsa si to ale vybral ve velkém, protože mu spadlo ještě v další dílce lano, který měl na zádech. Tam jsme díky mé (ne)logické úvaze nabrali další časovou ztrátu, protože jsem nechal Davsu pro to lano slanit, namísto toho, abych se pro něj nechal spustit.

Takže docela pozdě vylejzáme na hřeben. Původně jsme měli v plánu přejít po hřebenu až na konec doliny a sejít přímo pod nástup Baraniech rohů a ty ještě vylízt. Času je ale hodně málo, takže spíš řešíme sestup. No... dokonce si zřetelně vzpomínám, že jsem chtěl sestupovat žlabem přímo směrem k Téryně. To člověka ale napadají věci...fuj :-). Naštěstí se shodneme, že tudy teda ne. Za chvíli už koukáme do žlabu k Sedielku, který je mnohem, ale mnohem přívětivější. V Sedielku jsme už v klidu a po prdeli sjíždíme dolů. Tam nás dokonce čeká milé shledání. Ze sněhu se na nás směje Davsova helma a není na ni skoro ani škrábanec.

Večer nás čekají na chatě kynuté knedlíky a čtyři skialpinisti – mimochodem důležitá informace pro dámy – byli to staří mládenci, tak kolem čtyřicítky. Tel. čísla bohužel nemáme, ale víme, že jsou ze „ZPlzně“. Tak jsme se s nimi podělili o naši plachetnici. Pak jsme se ještě dělili o nějaké Hořce....atd. K tomu nám hrálo rádio Viva (můžu vřele doporučit), ale Adamovi bylo líto, že jsem nevzal kytaru, tak našel na chodbě aspoň koště a asi hodinu nám na něj hrál. Podívaná nevídaná! Ani otrlí kluci ze ZPlzně nechtěli věřit ... Když jsme se ráno balili na Širokou věž, tak nás čekalo jindy milé, dnes nemilé překvapení. „Chalani! Máte tady zaplacené od těch skialpinistů Hořce. Chcete je teď?“ Touhle větou zahrál pomocník chatára docela vabank, protože riskoval, že na něj vrhnu snídani, na které jsem si jinak výborně pochutnal!

Davsá díky nočním četným návštěvám WC (pozorný čtenář vytuší, že některé se odehrávaly v kleče ;)) dnešní lezení vypouští. Maškeho kout na Širokou věž je opravdu pěkná šestka, ale musím zase řešit logistický problém. Lezeme v lezečkách a já mám oboje boty, všechno železo, jídlo a pití na zádech. S neskutečným vypětím všech sil (a v jednom místě i s pomocí prusíku) se dosápu za Adamem na první štand. Jsem úplně hotovej. Ani mě tolik nebolejí ruce jako spíš stehna. Zjistil jsem, že dělat několikrát za sebou dřep na jedné (a k tomu ještě špatné) noze s 15-ti kilovou zátěží na zádech mi moc nejde. Další dýlku táhnem batoh za sebou na laně, což přes převis taky moc nejde. Nakonec se ale podaří. Nejtěžší máme

za sebou, takže zbytek dolezáme v botech. Na vršku a při sestupu nás naplňuje úžasný pocit. Nutno dodat, že už je druhý den azuro. Takovej ten horolezeckej orgasmus!....jo:-) ...ted' jsem si vzpomněl jak to popsat! : ...Košer bomba! :-)))

Dnešní večer probíhá v klidnějším tempu a v duchu hry v kostky. Na třetí (odpočinkový ;)) den si objednáme snídani na šestou, protože se chceme pustit do 12-ti hodinové direktky na Žltku. Přes mobil ještě komunikujeme s tátou, který je už ve Štrbě a ráno půjde nahoru. Vzhledem k mému předodjezdnímu excessu píšu opatrnou smsku, že by se nám po túře hodilo pivo, tak jestli by opravdu jenom pár nepřivezl. ... Nezklamal a přivezl a pět kartonků po šesti pivech! :-)) Ráno opravdu brzo snídáme a koukáme do údolí na počasí. Je trochu pod mrakem, ale asi to půjde. Omyl! Poté, co vylezeme z chalupy a kouknem na konec doliny, kde se převalují husté mraky, nás zamrazí poprvé. A když po pár krocích začíná mžít, tak se na sebe s Adamem jen mlčky podíváme. Vzhledem k tomu, že jsme poprvé v podstatě zimních Tatrách, tak jít za takového počasí do takové cesty by asi byla troufalost. „No...nebudem se přece chovat jako Česi!“, napadá mě. Takže se jdeme podívat akorát pod nástup a křičíme na Davsu, který jde naproti tátovi, aby mu pomohl s vynáškou, že do toho nejdeme. Vracíme se na chatu a jdeme dospávat. O tom, že to byla volba rozumná, se přesvědčíme další den , když kouknem do stěny, která je posypaná sněhem! Ten den odpoledne, už po příchodu táty, se jdeme aspoň s Adamem projít do Baranieho sedla. Dokonce jsme ho po chvíli hledání v naprosté mlze a sněhopádu našli :-)

Ve čtvrtek ráno je stále ještě hnusně, ale kolem poledního se počasí roztrhá a my vyrážíme na pěší túru na Baranie rohy. Trochu starost nám dělá asi deseticentimetrová vrstva nového sněhu, která na firnu moc nedrží. Moc na klidu nám nepřidá ani horský vůdce, který se už vrací a na otázku, jestli hrozí lavina, odpovídá s úsměvem: „noo...ještě nic nevyjelo!“ Ale nakonec v pohodě dorážíme až na vrchol. Po roztrhání mraků zase úžasný výhled na celé Tatry a na půl Slovenska. Cestou zpátky nás doprovází samovolně se uvolňující bakule sněhu, které urychlují náš sestup. Na pátek plánujeme další pokus o Žlutku, takže jdeme brzo spát.

Ráno není úplně jasno, ale nastupujeme. Abychom mohli lízt co nejvíc na lehkou, máme domluveno, že batoh s cepínama a mačkama necháme pod stěnou a Davsa nám ho potom vynese nahoru do sedla. První délky jsou ještě částečně ve sněhu, což moje náchylné prstíčky špatně snášejí. Navíc se ozývá asi včerejší večere a já musím, jinak výborně postupujícího Adama, ve třetí délce zastavit. Nastává souboj s časem. Stihnu si odepnout nohavičky a stáhnout kalhoty nebo ne?... Naštěstí vycházím ze souboje vítězně já a na štandu posypaném sněhem nechávám aspoň do května nasmazatelnou stopu. Lezení se mi zdá poměrně náročné a to mají těžší úseky teprve přijít. S Adamem se shodujeme, že tato dýlka za IV byla výrazně těžší než VI na Širokou. Asi v páté dýlce se Adam dostává do opravdu zle vypadajícího kouta. Ale skoby tam jsou, tak to tudy snad vede. Nevěřicně koukám na Adamovo snažení. Po chvílce se dočkám i prvního pádu. Adam se ale nevzdává a staví se nohou do friendu, který prý drží ve spárce jen polovinou. Nastává scéna jak z Vertical limitu :-) Adam se několikrát odráží a skáče po spárce, aby do ní zarval vklínělec, což se mu po chvíli podaří. Vklínělec taky moc nedrží, ale Adam se do něj opět staví aby pokročil dál! Dál už dosáhne jen na skobu, ale výš už to nejde, tak slaňuje přes skobku ke mně. Koukáme do nákresu a zjišťujeme, že jsme možná o kout vedle. A taky že byli.

Každé dvě hodiny jsme ve spojení přes vysílačku s tátou, který nás alespoň uklidňuje, že už jsme za půlkou. My nevidíme nad sebou nic než převis. Adam si ale vede výborně a překonává další délky. Já už díky únavě a nedostatku tekutin dostávám v posledních délkách křeče do rukou. A aby toho nebylo málo, tak mi v předposlední dýlce A2 spadne po náročném hákování rukavice na polici pode mnou. Říkám, že už na ni seru, ale Adam mě uklidňuje a posílá mě pro ni zpátky. Přes vysílačku se dozvídáme, že jsem poslední dýlku pod vrškem. Moc se nám tomu nechce věřit, ale je to tak. Konečně!! Po devíti hodinách lezení. Protože jsme dost unavení, tak se radši ještě přes hřebínek jistíme. Všímám si, že křečema netrpím

jenom já, protože když Adam namotává lano, tak vidím přes hřebínek, jak se zkroutil v křeči taky.

V sedylku se setkáváme s Davsou. Děkujeme mu a s mačkama sestupujeme žlabem dolů. Tam už na nás čeká táta, gratuluje nám a všichni se společně sunem k chatě. Od dalšího pomocníka chatára, který aspoň oproti tomu předchozímu rozumí lezení, se dočkáme i pochvaly, tak jsme docela spokojeni. Po večeri si dáváme za úspěch pár Hořců a povídáme si za doprovodu nedostižného rádia Viva s Peťem a Ivetou – další pomocníci Mira. Ráno nás čeká šokující překvapení. Na lístku, který jsme měli vystavený od příjezdu táty je načárkovaných 50 Hořců!!.....tak to je taky uctihodný výkon! Z toho plyne, že ten poslední večer nebudu a ani nemůžu popisovat, protože by mě mohl někdo osočit z toho, že jsem jasnovědec!

Je sobota – den odjezdu. Já s tátou se jdeme projít do Sedielka a Davsa s Adamem jdou lízt na Baranie rohy. Už zdálky vidím, že netrefili nástup, což mi později potvrdili. Radost z prvovýstupu jim prý zkazily dvě skoby v poslední dýlce. No, ale nakonec za ně prý byli rádi. Všichni se nakonec scházíme dole ve Smokovci a v podvečer odjíždíme. Cestou domů řešíme už jen omezený okruh otázek, jako : kde vzít prachy a nekrást? ; jak studovat a při tom být celý rok na Teryně ... apod.

Tak to je vše. HORÁM ZDAR!!!

Mazi

A ještě jednou Tatry z jiného pohledu.

Taková expedice potřebuje nutně poradu, o tom není sporu. Za tímto účelem jsme se sešli v restauraci U Anděla. Radili jsme se zdatně. A jelikož s radou přispěchalo i mnoho našich kamarádů, někteří z nás (Mazi) řeší ranní otázku, kam jít spát, ne úplně šťastně a to nám přináší několik menších organizačních změn. Nakonec vše dobře dopadlo a 14.4.2007 ve 22:02 stojíme před vlakovým nádražím v Pardubicích. Kupujeme jízdenky a otvíráme plechovky. Ve vlaku směr Poprad obsazujeme volné kupé a za chvíli už ryjeme s Dawsou čumáčkama v řádku. Mazi po včerejším skvostném výkonu odmítá pít a snaží se spát. Jízda probíhá podle plánu, a protože jsem hranice prospal, nechci ani věřit, že proběhlo nějaké rozdělení Československa.

V Popradu, kde jsme málem zapomněli vystoupit, opouštím kluky a se slovy: „Jedu rovnou!“ nastupuji sám do první električky, zatímco chlápci jdou směnít peníze. Ve vláčku ke mně byla moc hodná paní průvodčí, která mi nejenže vyměnila naše koruny za ty slovenské, ale pomohla mi koupit i jízdenku v automatu. Ve Smokovci dávám relaci s Dawsou, kde jako jsou a kdy přijedou. Čekání na opozdilce vyplňuji spánkem na lavičce před nádražím. Ze spánku mě budí až Mazi, když si mě pobaveně fotografuje. Posilnění kapustnicou vyrážíme pěšky na Terynu, protože zubačka na Hrebienok nejedí. Cesta je to hezká, ale znepríjemňuje nám ji sluníčko svítící na naše hlavy. Posledním hřebíčkem do rakve, nebo spíš do hlavy, je pro nás s Dawsou závěrečný hank, který brodíme v kaši skoro po kolena.

Na chatu dorážíme asi 20 minut po Mazim. Holt běžec, no. Dáváme řeč s Mirem a jdeme spát. Budíme se asi v 18:00 a chystáme se k večeri. U ní se dozvídáme, že jsme na chatě úplně sami, což je paráda. Raňajky dáváme na 7. hodinu a znovu uleháme. Na zítřek jsme zvolili klasiku a to Cestu k slnku na Malý ladový štít. Díky tomu, že jsem cestu už lezl s Rudou a Honzou Martínkem, trefuji krásně nástup a cestu v pohodě vyvádím. O vzrušení se postará Dawsa, když ve třetí délce zahazuje svoji helmu. Naštěstí jsme ji při sestupu přes Sedielko zase našli dole pod nástupem. Po návratu na Terynu zjišťujeme, že máme nové spolubydlíci. U večere se seznamujeme s klukama z Plzně a společně s dalším řádkem a

hořcem nám večer příjemně ubíhá. Spát jdeme ani nevím jak a kdy. Při raním probuzení nám Dawsa oznamuje, že mu není úplně dobře a že s námi dneska nikam nejde.

A tak vyrážíme jenom dva. Dnešním cílem je Maškova cesta na Širokou vežu. Cesta je to pěkná, první tři délky těžší a potom ještě dvě lehčí po hřebínku na vršek. Zítra mají dorazit Velký fousy a tak se na chatě s Dawsou domlouváme, že mu ráno vyrazí naproti, aby všechny ty dobroty unesl a já s Mazim vyrazíme do Žlutky. Ráno je venku ale hroznej hnus. Vítr, sníh a -4°C . Takže zatímco Dawsa vyráží do Smokovce pro kořalku, my se jdeme kouknout pod nástup a potom opět uleháme. Dawsa se Zdendíkem se vrací asi v 13:00 v dost špatném počasí. My s Mazim máme po celodenním válení hlad po výkonech, takže za silného větru a sněžení vyrážíme směr Baranie sedlo. Po litém boji dosahujeme cíle, nesmyslně se fotíme a razíme zpátky na večeri.

Pokud počasí dovolí, zkusíme zítra znova Žlutku. Jenže nedovolilo a tak se ráno zase kopem do prdele se slovy: „Jedenáctá rozhodne!“ a rozhodla, azuro a $+1^{\circ}\text{C}$. Všichni čtyři tedy vyrážíme na kondiční vycházku na Baranie rohy přes Baranie sedlo. Stoupáme v novém sněhu, kterého napadlo za ty dva dny asi 15 cm. Na vrcholu je opravdu nádherně, vynikající viditelnost, a proto děláme miliony fotek, aby bylo na co balit holky. Večer vyplňujeme hrou kostek a ochutnávkou ovocné pálenky z Češova. Předpověď na pátek je příznivá, takže nařizujeme budík na 6:00.

Ráno je počasí opravdu příhodné pro lezení, snídáme, balíme všechny možný i nemožný udělátka a vyrážíme pod nástup Diretissimy Žlté stěny. Je už sice duben, ale podmínka ve stěně je vskutku zimní. První délka vede po zasněžených a místy i zaledněných travnatých stupních. Druhá délka je už podstatně strmější a se sněhem se v ní potkáváme pouze na větších policích. Od třetí délky začíná už opravdu těžké lezení (teda aspoň pro mě). Od čtvrtého štandu bych měl podle nákresu traverzovat jednu délku doprava pod výraznou věžičkou. Ale protože žádnou věžičku nevidím, беру to přímo hore směrem k erárce, která visí asi 15m nad mojí hlavou. Dostat se k ní je skoro nemožné, ale po několika gymnastických kouscích se mi to daří. Od ní mi však přestává být další postup úplně jasný. Vede totiž přes převis, který je pouze v jednom jediném místě přerušen trhlínkou širokou ani ne 1 cm. Zkousím pokus volně, ale ani hovno a tak padám svoji první tlamu ve vysokých horách. Mám štěstí, že mě jistí tak zkušený pardál, jakým Mazi bezesporu je, a proto končím nezraněn asi 3 m pod poslední skobou.

Volně to nepůjde, není tedy jiná možnost než hákovat. Pomocí vklíněnců a docela mrňavého frendu nabírám pomalu další metry. Teda řeknu vám houpat se 3 m nad posledním jištěním, které je ochotné mě chytit, v tom nejmenším vklíněnci, který kdy opustil fabriku, je opravdu vodvaz. To víte, nováček. Po pár dalších tempech doskakuji do erární smyčky zavěšené v ještě erárnější skobě (zatlučená sotva 2 cm a zkroucená do vrtule – jojo jištění je jistota), odpočívám. Čeká mě výlez přes úplně hladké a mírně převislé břísko. Dávám asi tři dost marný pokusy končící vždy pádem do již zmiňované skoby. Jelikož tu není žádné místo, kam bych mohl založit nějaký kousek železa a prověřovat vlastnosti téhle „vrtule“, když poslední jištění pod ní ani nevidím, se mi moc nechce. Takže slaňuji zpět k Mazimu, abychom se poradili, co dál? Budeme asi někde v půlce stěny, čas máme výbornej a proto o pytlí neuvažujeme. Zkusíme tedy traverz, jak radí nákres. Traverz by měl být sice pod výraznou věžičkou, ale ta už asi upadla. Ze sněhu vyhrabuji štand a cesta zase začíná odpovídat popisu. Další délku znovu vyhrabuji ze sněhu a ledu. Je to první místo za A2, proto ji jdu částečně po skobách. 7. a 8. délka jsou taky po skobách a zde už se začíná projevovat naplno únava. Po překonání velkého převisu na konci 8. délky toho mám už plný brejle a jenom dobrat lano mi trvá dobrých pět minut. Naštěstí na vrchol je to už jen poslední krátká délka s obtížemi V. stupně. A tady na nás čeká Dawsa, který nám sem vynesl mačky a cepíny. V pohodě sestupujeme vysněženým žlabem a asi v 17:00 jsme na Teryně. Chatár nám vyslovuje uznání, že jako dobrý výkon, a že jsme byli letos první ve Žlutce.

Po večeri vydatně oslavujeme a poté, co se jídelnou přehnala hořcová smršť, pro mne končí večer pod stolem na dlažbě. Odtud mě prý asi v 02:00 odtahují do postele podezřele strážliví Mazáčci, za což se jim prý odměňuji tím, že jsem Velký fousy kousnul do nohy (ještě jednou promiň Zdendíku!!!).

Ráno podle toho taky vypadám, ale to mě nemůže zastavit a již v 11:00 nastupuji s Dawsou do Baraniech rohů. Asi pod vlivem husté hořcové clony v mé hlavě absolutně netrefuji nástup a buším to asi 50 m vpravo od cesty, kterou jsme měli původně vybranou. Po 2. délce se clona v mé hlavě trochu roztrhala a já zjišťuji, že jsme úplně někde v prdeli. Ale lezení je tu pěkné, co na tom, že tu nejde nikde založit žádné jištění a štanovat musíme v jednom frendu. Traverz jednoznačně zavrhuji a valím to furt přímo nahoru. Ve 3. délce začíná přituhovat a ve vyledněném komíně nacházím dokonce dvě skoby. Po další pěkné délce dosahujeme vrcholového suťoviska, nasazujeme mačky a hurá dolů.

Na chatě na nás čeká Mazi, házíme věci do bágů a běžíme dolů za Zdendíkem. Ve Smokovci jsme asi v 17:00, nasedáme do fousomobilu a vyrážíme domů. Cesta nám utíká hrozně rychle po nové dálnici, po které jedeme snad jenom my. Bratr Slovák asi ještě neví, že něco takového vůbec mají. Hned za hranicemi zastavujeme na svíčkovou v jedné hospodě, kde prý jednou šukal nějaký pár Mazáčkům na kapotě, když spali uvnitř v autě. Do Jičina jsme dorazili v 0:30.

Na závěr ještě hodnocení. Byla to košér-bomba! Jo a taky díky všem, kteří nám půjčili matroš. Jmenovitě: Hanas, Fugas, Bobr, Vojtýk a Břízoš.

Ádik

A do třetice Tatry ženskýma očima

V pátek 28.9. ve večerních hodinách se několik horochtivých jedinců vypravilo z jičínského vlakáče směr Hradec Králové. Odtud naše cesta vedla do Pardubic, kde jsme přesedli do rychlíku vezoucího nás do Popradu. Už před srazem na vlakáči se pár účastníků zájezdu zašlo poupravit do Baťáku a tak cesta opravdu nudná nebyla. To i následující připíjení na každou vesnici, kterou jsme projížděli (Vojice, Sobčice, Hořice, ... málo jich nebylo), přispělo k nápadu hrát ve vlaku na schovku a zkusit pád důvěry. Ale paní průvodčí se to asi moc nezdálo.. Taky jsme zaujali postaršího pána, kterýho jsme dojali až k slzám, protože se mu líbila naše parta a snad i rum s borovičkou. Nakonec nám dal stovku, ať si prý něco koupíme..

Výše zmíněné nápoje a možná i něco jiného dostaly do tranzu taky Dawsu, který si sice přestup v Pardubicích moc nepamatuje, ale zato my jo. Půlhodinovou časovou mezeru jsme trávili v benzinovém bufetu nedaleko nádraží. Právě tam se Dawsa na barové židličce nečekaně převrátil a pak se nás přihlížejících ladně zeptal, jestli se to fakt stalo jemu. Zatímco Dubák úspěšně boural venkovní posezení, my vevnitř jsme v klídku dojídali. Na nádraží pak Vojtýk s Břízíkem prokázali dobrou duši a podělili se o borovičku se žízňivým Františkem, zdejším bezdomovcem.

V lůžkovém vlaku do Popradu nás přivítala docela nabroušená průvodčí a rovnou nás poslala do dvou kupé. Naštěstí jsem spala v tom „lepší“, takže nemůžu popisovat náladu tam vedle, ale vůbec mě to nemrzí. Tam se totiž hned po nástupu jeden borec z naší výpravy poblíl..

Ráno kolem šestý nás průvodčí probudila a my jsme v Popradu rovnou přesedli na luxusní vláček unášející nás do Tatranský Lomnice. Venku bylo krásně jasno a tak jsme po obou stranách vagónu viděli Tatry – napravo Vysoký a nalevo Nízký. Do toho nám na kytaru hráli Dvořky a Mates, no prostě paráda. A to jsme měli všechno ještě před sebou. V Lomnici

jsme sice zjistili, že tam není horská a že si musíme pojištění zařídit ve Smokovci, ale ani to nám náladu nezkažilo.

Na cestu na Brnčálu nám svítilo sluníčko a stoupání se neslo ve znamení tajemství – Klášterního (lihovina zajímavé chuti a rozličných vůní). Při zastávkách (teda asi hlavně při zastávce „u hovna“) pánská část naší výpravy objevovala taje jistého časopisu a právě tam se seznámili s Jaroslavem, patronem celého zájezdu.. Byl to fakt fešák!

Na chatu Pri Zelenom plese jsme dorazili asi na pátou a hned jsme měli na stole večeři. Noční zábava se rozjížděla kolem desátý a nebyli jsme sami, kdo měl ještě nějakou tu energii nazbyt. Naše vázání uzlů totiž chtěli poznat i Italové, kteří při odjezdu ukradli Břízovi sandále

V neděli jsme vstávali asi v sedm a hned po snídani jsme se už vydávali na cestu k přechodu Karbuňkulového hřbetu. Nástup trval asi hodinu a půl, ale vedl většinou po turistické cestě. První den jsme zachovali celou skupinu a všichni jsme se vrhli do trojkového přechodu najednou. Tam, kde jsme se všichni navázali a opatrně postupovali, nám to Dvořky pěkně natřel. Narozdíl od nás si prozíravě vzal mačky a cepín a nahoře byl cobydup. Nejdříve jsme si říkali, jak to krásně jde a co budem dělat odpoledne, ale to tak trochu nevyšlo. Ve stěnách byly ještě dvě dvojice a najednou se setmělo. Naštěstí nám přišli naproti Vojt'yk, Mates a Dawsa s čelovkama (díky vám), takže jsme zvládli i sestup.

Sice jsme byli pořádně unavený po cestě, která měla aspoň pětadvacet dýlek, ale nic jiného nebránilo oslavě Vojt'kových narozenin. Na stolech se objevily jedny z posledních zásob lihovin a zábava se začala rozjíždět. Matně si pamatuju něco z tancování na stolech a pádu z okna, ale víc už asi popisovat nebudu, mohla bych se totiž splést a zaplést. A jelikož nejsem sama, kdo si nedělní večer užil, v pondělí jsme odpískali rest day. Teda ne všichni, aktivní Dvořky, Lájíšek, Bříza a Indián vyrazili na Černý štít a parádně si zalezli. To my jsme si pěkně do oběda pospali a pak jsme vyrazili na cvičný stěnky kousek od chaty. Tam jsme si vyzkoušeli zakládání štandů, práci s vklíněncema a zatloukání skob.

Na úterý si část z nás naplánovala čtyřku na Jastriabí (cesta asi o deseti délkách) a ostatní šli na Kozí štít. Na Jastriabce se nám moc líbilo, jak lezení, tak i odpočinek nahoře. Následovalo slánění do sedýlka a sestup k Zelenému plesu. Na Brnčále jsme se sešli na večeři a po ní následoval kulturní večer – turnaj ve stolním fotbálku trochu jinak a hra na smutnou kočičku (kdo nezná, neví, o co přišel, fotky na webu mluví za vše).

Ve středu jsem se probudili do deště a mlhy, takže jsme se rozhodli pro děláni ničeho a zůstali jsme na chatě. Pár aktivních se však odpoledne ven dostalo a zahrálo si volejbálek. Sice jsme navečer očekávali pořádnou kulturu, abychom aspoň nějak tu energii ze sebe dostali, ale po zjištění, že nám došel všechn mysl posilující nápoj, nebylo skoro nic. No aspoň jsme tak nasbírali síly potřebné k dalším výkonům...

Ve čtvrtek jsme se teda mohli vydat na Jahňáčí štít (Lájíšek, Áňa, Bača, vývojová řada Olga a já), Vojt'yk s Dawsou na Kozí a Břízové, Dvořky a Dubák na Jastriabku. Cesta na Jahňáčí byla celkem v pohodě, většinou po pěšině a zčásti po řetězech. Nahoře na nás čekal krásný výhled – inverze v Německu i v Polsku. Po sérii fotek Bača – Lájíšek a Lájíšek – Bača jsme začali sestupovat a na naši pánskou část jako by přišla druhá míza. Pozvali nás do předem připraveného křoví, člověk by ani neřekl, jak jsou rafinovaný. Cestou jsme potkali Dawsu s Vojt'ykem a i ti by se určitě rádi přidali, ale pro jistotu byli odesláni do Lomnice pro „něco k pití“.

Z vynášky se kluci vrátili asi v devět, když už jsme o ně začínali mít trochu strach. Ještě že se jim na pomoc vydal Bříza, který Vojt'yka přitáhl do poklidné jídelny na zádech (prý to bylo nahraný, ale Vojta potom přiznal, že to moc náročný herecký výkon nebyl...). Cestou ochutnali něco z borovičky, aby ulehčili svým baťohům, a tak jsme měli co dohánět. Po chvíli začal mít strach i Bača, takže schovával některé flašky různě po chatě, což už si druhý den nepamatoval. Ten večer se vůbec stalo spousta podivných věcí – objevil se Polák

Kryštof, Bříza čerpal do panáků z hadříku (tím se předtím vytíral čaj, zelená a borovička a našli se i tací, kteří si přeci jen pochutnali) a následně spal v Dawsově posteli, což rozzuřilo především Dawsu a následně i Lájíška. Vojta si z toho večera nic nepamatuje a z jakéhosi důvodu se mu od té doby říká Vojta Šavlička a z Bači se stal kazišuk...

Protože ráno bylo nejistý nejenom počasí, ale taky naše nožičky a všichni už byli jaksepatří společensky unavení, rozhodli jsme se jet domů už v pátek místo soboty, takže jsme se pěkně sbalili a zamířili dolů – my mladší. Lájíšek, Bača a Bříza to vzali ještě přes Svišťovku. Cesta ubíhala celkem v klidu, až na jeden rušivý element...

V Lomnici jsme čekali na zbytek naší výpravy v bufetu a byli jsme docela rádi, protože zrovna začala bouřka. Ve Smokovci jsme si přeobjednali lístky na lůžkáč a na vlak jsme čekali v horolezecký hospodě. Na vlakáci si pak Mates nabrnknul za pomoci tatíka, Dawsi a Vojty fešnou slečnu. Nejspíš ji nalákal na otce gynekologa, tři chaty a dům na Pařezský. Kytarista z Chinaski přeci není žádný chudák..

V Popradě na nádraží jsme čekali docela dlouho, takže jsme si našli pár nových kamarádů. Vlastně jsme tam dokázali projevit i určitou nelibost, že? Ve vlaku nás pak zachránila paní průvodčí, protože kromě pár Smadných mnichů bychom jinak neměli co pít. Takhle nám v kupé zajistila nadupanou atmosféru naplněnou kulturou a blesky od foťáků. Do Jičina jsme přijeli ráno asi po osmý a vůbec se nám nechtělo domů. Sice jsme původně zamýšleli zajít do Hudáče a předvést tam něco ze svých zážitků, ale nakonec jsme to rozpustili.

Lucka

Zermatt-2007

Po loňské úspěšné expedici na Mont Blanc jsme si říkali, že bychom mohli zase podniknout nějaký ten výpad do Alp. Cíl byl jasný - Matterhorn, jeden z nejnáměnitelnějších alpských vrcholů. I když byla v plánu početná expedice, nakonec jsem jel já a táta. Tohle složení mi celkem vyhovovalo, ale zase míň lidí, míň legrace. Každopádně jsme ale nejeli kvůli legraci ale kvůli tomu, abychom něco vylezli.

Nakupili jsme tedy věci na jednu hromadu, protřídili jsme je a vyřadili, co nebudeme potřebovat, naložili to do auta a ve čtvrtek 26.7. brzo ráno vyjeli směr Täsch. Až do Rozvadova byla cesta celkem v pohodě, ale v Německu byly zácpy (tolik sprostých slov jsem v životě najednou neřekl). Ale nakonec jsme se nějak protlačili a dorazili do Basileje a překročili do Švýcarska. Odtamtud jsme ale netrefili cestu na Luzern, takže jsme to vzali trošku oklikou, ale na Grimselpass jsme nakonec dojeli. Auto jsme zaparkovali těsně pod sedlem v jednom z lavinových tunelů (nebo k čemu ty tunely vlastně jsou), najedli se a šli po náročné cestě spát. Akorát nám ještě trošku dělal problém alarm, ale i to jsme nakonec vyřešili.

Ráno jsme se probudili do krásného dne, bylo jasno, krásný východ slunce. To bylo pro nás dobré. Najedli jsme se tedy a vyjeli směr Täsch. Během dvou a půl hodiny jsme tam byli (ani jsme nikde nezabloudili), auto jsme zaparkovali u Schillera (prý je nejlepší). Ani jsme nemuseli platit, jenom když jsme jeli jeho taxíkem do Zermattu. To se nám docela hodilo, takhle ušetřit. Poté jsme si prošli celý Zermatt až k lanovce. Vskutku krásné středisko a ten pořádek všude (vypadalo to, že i ty hovna na hnoji mají srovnané podle velikosti). Lanovkou jsme vyjeli na Schwarzsee a odtud jsme už museli po svých na chatu Hörnli. Docela mě zaskočilo, že jsem asi po 200 metrech kopce už skoro vůbec nemohl (to jsem si říkal, jak asi vylezu na Matterhorn!). Ale pak jsem to nějak rozchodil a během hodinky a půl jsme byli na Hörnli, kde jsme relaxovali až do večere. Já jsem se pokoušel usnout, ale samou zimou to nešlo. Mezitím se v tátovi projevil jeho objevitelský duch a vyrazil s foťákem na

průzkum. Když mě to usínání už přestalo bavit, tak jsem se šel podívat dolů, co se tam děje. Docela mě znepokojilo, kam se táta poděl, ale když jsem se podíval na Matterhorn a uviděl jsem asi v první čtvrtině oranžovou bundu, věděl jsem která bije. Naštěstí jsme se po půl hodině šťastně shledali na chatě.

Ještě před večeří jsem se dali před chatou do řeči s nějakým Slovákem, který říkal, že tam dělá horského vůdce. Myslím, že nebýt jeho, je náš výstup na Matterhorn mnohokrát komplikovanější. Zkrátka není nad radu zkušenějšího. Docela jsme se s ním zakecali, že jsme se ani nevšimli, že už by se mělo večeřet, tak jsme rychle spěchali dovnitř. K jídlu jsme měli docela dobrou polévku, druhé jídlo byla kukuřičná kaše se zeleninou a navrch karamelový krém a to až zas taková bašta nebyla. Po večeři jsme spokojeně ulehali do svých postýlek a já usínal s pocitem strachu a radosti z následujícího dne zároveň.

Vstávalo se v 3.45, takže se o žádném pořádném vyspání nedá mluvit, celá chata vstala, dostali jsme něco jako snídani, ale já v tu chvíli neměl na jídlo ani pomyšlení, tak jsem si to vzal radši sebou. S tátou jsme se navlíkli do sedáků, nasadili jsme helmy a vyrazili s celým tím obrovským štrúdlelem, který se vinul z chaty směrem k vrcholu. Drželi jsme se rad našeho slovenského kamaráda a drželi se horských vůdců, kteří s jistotou věděli, kam jdou, protože - ač se to nezdá - člověk lehko sejde z cesty a to je to poslední, co bychom potřebovali. Bohužel horský vůdce, za kterým jsme šli, nasadil dost vražedné tempo a my jsme si říkali, že takhle asi za chvíli zůstaneme někde vzadu na ocasu. Naštěstí potom dostal rozum a pokračovali jsme relativně normálním tempem. Kvůli prý zhoršeným sněhovým podmínkám jsme mačky nasazovali už u staré Solvejky, to se prý normálně nedělá, a dál jsme pokračovali už navázání na lano a s mačkama na nohou. Od staré Solvejky to bylo kousek k nové Solvence, kde jsme si dali přestávku (ale pouze krátkou).

Dále jsme pokračovali přes horní Mosleyovy plotny (pěkně hnusný místo). Když jsme se vyhoupli na Dolní Červenou věž, doplnili jsme krátce tekutiny a vydechli (ta výška je sakra znát). Ale na nějaké velké vyledávání nebyl čas, tak jsme pokračovali asi k nejtěžšímu místu celého výstupu - Horní Červené věži. Sice jsou zde všude konopná lana, tyče a kramle, ale stejně to chce silné ruce a pevné nervy. Překonáváme toto poslední těžké místo a dostáváme se na poslední krátké stoupání pod vrcholem. Jdeme stylem 5 kroků a výdech, ale nakonec šťastně dosáhneme vrcholové Madonky. Pocit je to nádherný, nemůžu uvěřit, že jsem skutečně na vrcholu Matterhornu. Počasí je nádherné, fotíme co se dá (hlavně táta teda) a kocháme se pohledem na ostatní čtyřtisícovky. Na vrchol dolézá i náš slovenský kamarád Viktor se svým klientem. Jeho klient vypadá značně zmožený, dáváme si malou svačinu a něco k pití a společně s Viktorem spěcháme dolů, aby nám neujela lanovka (stejně nám nakonec ujela☺).

Cesta dolů se ukázala být těžší než se zdála, zejména pasáže v obalsti Horní červené věže jsme s tátou hlavně psychicky nezvládli (ano došlo i na hodně silná slova), ale nakonec jsme to nějak slezli a slanili. Viktor nám už dávno zmizel z dohledu, takže jsme museli spoléhat pouze na sebe a svůj orientační smysl (to se nám také neosvědčilo). Cestu ke staré Solvejce jsme jakžtakž zvládli a já byl šťastnej, když jsem si mohl sundat mačky, protože chůze s nima mě nějaký extra potěšení nepřinášela. Posvačili jsme, popili a pokračovali v sestupu. A tady se ukázalo kdo chodil do orientáku. Před námi byla jedna skupina, pak nějaký manželský pár a ještě nějaký dva další lidi. Takže celkem tři skupiny a každá šla úplně někudy jinudy a teď si má člověk vybrat. Ta skupina vypadalo úplně marně (asi se řídili heslem „proč to dělat jednoduše, když to jde složitě“) a ty dva další lidi se nám také nezdáli, proto jsme zvolili manželský pár a ukázalo se to jako nejlepší volba, protože když jsem viděl, jak ta skupina nalevo od nás slaňuje před smyčku, moc dobře mi z toho nebylo. Jakmile jsme teda natrefili směr, cesta nás už vyvedla z labyrintu Matterhornu a my jsme konečně spokojeně seděli na Hörnli. Žádný vyledávání se však nekonalo. Rychle jsme přebalili bágly a takřka jsme běželi k lanovce, abychom stihli poslední jízdu. Cestou jsme

potkávali lidi, co šli nahoru a dá se říct, že jsem jim upřímně nezáviděl. Už docela vyfluslý jsme přiběhli na lanovku, kde jsme zjistili, že poslední jela v 17:15 (nebo tak nějak), no prostě nebyla reálná šance, abychom to mohli nějak stihnout. Po chvilce přemýšlení jsme se rozhodli strávit noc na Schwarsee, kde se mi po náročném výstupu a hlavně sestupu moc dobře spalo.

Ráno jsme vstali, sedli na první lanovku, sjeli do Zermattu, dále do Täsche, kde jsme naložili věci do auta a hurá domů.

Celkově to byl velmi přínosný zájezd a myslím, že i povedený. Zase někdy musíme jet.

Hore zdar: Vojtyk

GARDOM'S

Skála je často vlhká, zelená a v teplejších dnech se zde vyskytuje velké množství mušek „krvesajek“. Lezení nabízí tucet kvalitních cest v E stupnici, zejména pár šťavnatých E3 5c. Kdo by takovému popisu oblasti v průvodci odolal? Já rozhodně ne a volné pondělí, krásný den a Alex s autem návštěvě rozhodně nestojí v cestě.

Snad v každém z „cragů“, co jsem kdy v Peak Districtu byl, by člověk stěží udělal ohýnek na opečení tuctu buřtíků kvůli nedostatku k tomu potřebného stromoví. Ale ne tak v Gardom's. Stěny se derou z nezvykle hustého porostu, který se dá opravdu nazvat lesem. Já bych to nazval listnaté svinstvo, protože jsem z hloubi duše „jehličnatě – smíšený“ člověk Českého ráje.

Gadom's je rozlohou prťavá záležitost, takže jsme se to rozhodli vzít z opačného konce směrem k autu a sfouknout toho co možná nejvíc. Nejdříve jsme zaštandovali v Apple Buttress. Bylo celkem brzo, takže skála byla ještě decentně ovlhlá. Ale to nám nebránilo v rozhýbání se v lehčích kratších cestách v rozmezí VDiff až HVS 5b. Slunečný den nás nějak napumpoval energii a Apple Arete Direct, E4 5c vypadala tak nevinně... Alex se zakousnul jako první. Snažil se, drtil, ale nějak to nešlo. Nazul jsem růžovou americkou botu, ulíznul „afro“ a pustil se do toho. Prvních pár kroků to šlo jako po másle. Pak jsem ale měl vzít na sokola hodně oblou hranu a třít nohy za hranou, kam nesvítilo. A to byl Rákosníčkův ráj. Ta zeleň tak krásně slizce ulpívala na prstech, že jsem ty dva metříky ošolichal použitím „zakázané“ hrany na druhé straně, ale čestně jsem se hned poté vrátil zpět a zbylé metry dolezl přísátý ke hraně.

Hned za rohem je buttress s jednou tříhvězdičkovou cestou Waterloo Sunset, E3 5c. Zdálo se mi to poněkud zelené, ale Alexovo oko nezná barvu. Navázal se, vytáhl, odvázal se, hodil mi lano na hlavu, já se navázal, chvilku postepoval, dolezl, slanil, vysbíral matroš a šli jsme dál.

Konkrétně k buttress se super názvem - Crocodile. Zde jsem se velice nechtěně obohatil o novou a vzrušující zkušenost. Cesta jménem Crocodile E3 5c se mi zahryzla do mysli předešlý večer při listování průvodcem. Podle popisu pěkná, hůře odjištěná cesta s malými ostrými chyty. Proč ne. Při navazování se na lano jsem v duchu asi 12 m cestou proplul během vteřinky, že to jako bude zívačka. Začátek pohodička, vklíňák semhle, ještě malý tuhle, ne, sem ne, tak třeba friend'ák támhle, fuj tomu bych teda nevěřil. No co, jde se dál. Nohu k pasu, oblý bočák, hned kousek nad ním další obohacený rezavou škrabkou, zaklínit mezi ně koleno. Teď jen zatáhnout, zatlačit a určitě to bude v poho. Sajt. Podivná hranatá věc na půl článku na levačku, podobná věc na pravačku. To není dobrý, to vůbec není dobrý. Aha! To se musí sáhnout támhle doleva, s nohou na téhle sirkové liště a bude to. Nebylo. „Támhle vlevo“ jsem sice sáhnul, ale hned nad tím byla svisla prasklina na půl článku, stupy mrňavé, šicák už mi rozcinkal zuby a bandasky - ty poctivé, staré, z tvrdého plechu. Zoufale jsem se snažil slézt kousek dolů. Já těm friendům prostě nevěřím. „Alexi, myslím, že jištění je špatnéééé!“. Prsty už ty sajtky neudržely a já šel - asi 4m pád skončil

metr nad zemí - poctivou gritovou deskou. „Ty vole, to su prdy, ony ty mechanické hračky fuck fungujou!“ Adrenalin mě stříkal z uší a nevím proč, musel jsem se smát. Po minutce jsem na to šel znova. Cestou jsem zamáčknuł frienda tak kde byl před tím (asi 2 cm povyjel, hodně na kraj „breaku“). Dokázal jsem vylézt ještě asi o půl metříku výš než poprvé, když mi šicák ustřelil nohu ze stupu a já si vyryl na pažbu polet číslo dvě. Při třetím pokusu už jsem skočil dolu dobrovolně, protože lýtka i ruce se mi mocně odstavily.

Byla řada na Alexovi. Ten hošan tím projel jako nůž máslem. Prý měl nahoře nateklo a docela se bál. Docela? Já se klepal jak ratl a ty ruce... Když to vylezl on, tak já přece neudělám českým hošanům ostudu a dám to taky! Odpočíval jsem dalších 10 min. Při navazování mi z předešlého smíchu zbyl jen ten dobře známý, nepříjemný pocit v okolí žaludku. V rukou jsem stále cítil únavu a jedno mi bylo jasné. Teď, rychle, nebo nikdy. Alex mi dal radu, že ta vodorovná spára pod vrchem je madlo. „Běž po ni.“ Po minutě jsem byl tam, kde jsem minule skončil. Tak do prd..., teď! Z „toho chytu vlevo“ do škrabek, pravá noha hodně vysoko, na „ten chyt vlevo“, tělo lehce nakloněné doleva. Kvapem mi natékalo. Šicák jako prase. To madlo je tak blízko a přece tak daleko. Zadnici mi rozechvíval vilný dech podlahy - jestli před tím to bylo metr nad, tak teď... Věděl jsem, že kroky zpět neudělám a že prsty se mi během pár dalších vteřinek otevřou. Zatnul jsem zuby a s řevem šel dynamicky po spáře. Prsty se ji zachytily právě včas. Al nekecal - byla dobrá. S úlevou jsem při cvakání posledního frienda nadával, chvěl se a chechtal zároveň. Tohle bylo KURRR...NA silný kafe! Po slanění a sebrání matroše jsem měl pocit, že ten den už nic tahat nebudu, cítil jsem se nějak vyšumělej.

Sbalili jsme saky a pohnuli se směrem k další lahůdce - cestě Moyer's Buttress, E1 5b na skále stejného jména. Vyhlášená klasika. Prý to má být nejhezčí E1 cesta v Peak Districtu. Zatímco Alex tahal, já jsem se uklidnil a vyvedl si to hned po něm. Krásná změna po předešlém rozrušení.

Jako poslední jsme si oba vytáhli tříhvězdičkovou cestu The Eye Of Feith, E1 5c na Elliott's Buttress. Bandaskovací záležitost - zapeklitý traverz pod převísem a přehoupnutí přes jeho převislou hranu pomocí prstové spárky. Zbytek už byla krasojízda k vrcholu.

Shrnuto podrženo, úžasně strávený jarní den s mocnou porcí hnědých emoci. Alespoň co se mě týče.

Krátké info:

Gardom's je crag v anglickém národním parku Peak District, jen asi 20 minut jízdy autem z města Sheffield. Gardom's nabízí také kvalitní bouldering.

Průvodce:

Eastern Grit, nakladatelství ROCKFAX. Barevné fotografie stěn a mapky oblasti sníží obtíž s orientací takřka na nulu.

Pár slovíček:

Crag - místo, kde se leze

Break - vodorovná spára

Buttress - skalní stěna, pilíř

Fuck - silná anglická nadávka :-)

Z Anglie, jaro 2007 by Ještěr.

Fotbal v Ádru

9. června se v Ádru konal turnaj horolezeckých družtev ve fotbale. Přestože při diskuzi zde na webu a podle informací od Lachtana to vypadalo, že o hráče nebude nouze (dokonce se schylovalo k postavení dvou týmů), tak nakonec - jak jinak - jsme stěží dali alespoň nezbytný

počet 5+1 hráč. Booča v kysně a v poli Kořas, Karlos, Barbi, Lachtan a já. Barbi svoji účast podmínil návratem domů ještě v den turnaje, takže jsme byli ochuzeni o to nejlepší - večerní pařenici.

Sešlo se 12 týmů, rozdělení do dvou skupin, z každé postupovaly dva týmy. Celý den bylo děsný horko, zápasy byly vyčerpávající, takže nám bodlo, že alespoň na dvě utkání nám vypomohl Gomi Šoumen Homolka. Ze skupiny jsme nepostoupili. Tři prohry, jedna remíza a jedna výhra bylo vskutku málo. Ostudu jsme ale neuřízli, prohry byly vždy těsné. Soupeř nám vždycky, často se štěstím, nějakou tu usoplenou šuseň navíc ušetřil. Příští rok tedy znovu, ovšem doufám, že s lepší účastí.

Vlašín

Už se nikdy nesetkám s Edmundem Hillarym

Když jsme jako těžký pubertáči začali dřít prachovský komíny, vrhli jsme se současně na veškerou tehdy dostupnou lezeckou literaturu – Kamarád ze skal, Bivak nad propastí, Deset velkých stěn, Úspěch na Dhaulagiri, Hvězdy a bouře. V těchto knihách žili naši horolezečtí bozi ze zasněžených himalajských štítů i vyhrátých pískovcových skal – Hermann Bull, Gaston Rebuffat, Joska Smítka, Radan Kuchař, Olda Kopal, Joska Čihula a další a další...Každý žil v jiné době, lezl v jiných stěnách, každý z nich byl - či stále je - tím nejlepším. Jeden nad nimi však přece jen stále přečníval – muž, který spolu se svým nepálským přítelem stanul 29. května 1953 na nejvyšším vrcholu světa Mont Everestu. Stalo se to čtyři dny před korunovací anglické královny Alžběty II. (ta jej také později povýšila do šlechtického stavu) a na den přesně měsíc před tím, co jsem se narodil. A to, že jsem o měsíc mladší než jeho slavný výstup, jsem mu měl možnost osobně říct.

4. listopadu 1993 přijel sir Edmund Hillary na krátkou návštěvu Česka a Petr Schnabl s ním uspořádal ve svém knihkupectví v Jungmannově ulici v Praze autogramiádu. Když mi Petr vzkázal, ať se zúčastním, popadl jsem tehdy svou 5-letou dceru a vyrazil na vlastní oči spatřit horolezeckou legendu. A skutečně jsem tak mohl osobně poznat bělovlasého usměvavého staršího pána, který trpělivě vyslechl mou lámanou angličtinu. Věnoval jsem mu obrázkovou knihu o pískovcových skálách našeho Českého ráje, kterou se zájmem prolistoval a vyjádřil obdiv nad zvláštní krásou krajinných scenérií Hrubice, Prachova, Sušek a Příhráz. Naopak lezcům visícím ve stěnách a u kruhů moc pozornosti nevěnoval, bylo prostě vidět, že tato kapitola jeho života je už dávno za ním. Nakonec mě i malé dceři překvapivě pevně stiskl ruku a podepsal se mi.

Tak jsem se setkal s Edmundem Hillarym a po včerejšku, tedy 10. lednu 2008, se s ním už nepotkám nikdy.

Z. Petráň

Ahoj přátelé kamenného a zeleného údolí,

tak po roce je opět netrpělivě očekávána zpráva o stavu chaty Yetti. Tak můžeme začít pěkně popořadě, jak se ten rok 2007 někdy vlekl a jinde frčel a frčel... V zimě, která prakticky skoro žádná neproběhla, jsem měl jen starosti s neustálým posouváním termínů pro návštěvníky Yettice, kterým nenapadl sníh a chtěli si rezervaci posunout dál a dál a dál – z tohoto důvodu byla využitelnost chaty v zimní sezóně nejslabší po dobu mého správcování. Ale kdo tam přijel, tak zapařil, užil si a když všichni svorně tvrdili, že uklidili – tak jsem si dal dvě soukromé uklízecí brigády a dvanáct velkých pytlů odpadků svědčí o něčem jiném. To ale píšu pokaždé a úplně zbytečně....Jaro potom bylo suché, v létě pár přívalových deštíků

a problém s vodou byl na světě. Voda přestala téct... Situaci se provizorně podařilo vyřešit plastovými barely, do kterých se přinášela voda odspodu od cesty – nikdo stěvně neonemocněl a kdyby náhodou ano, tak to bylo asi tak vážně, že už mi to nestačil dojit sdělit.

Na konci srpna jsem s Muldrem vyjel na další brigádu, kde jsme odkopali přívod vody, odstranili kus zarostlé a ucpané roury, vyčistili lesní dřevěný rezervoár a částečně uklidili zase po letní návštěvní sezóně, která byla poměrně slušná a celkem zalepila finanční díru po zimě - nezimě. Další pracovní výjezd jsme pak uskutečnili s Bačou v říjnu, týden před plánovanou dřevěnou brigádou. Bača se musel materiálově seznámit s podmínkami, které by mu umožnily sestavit provozuschopný vodovodní řád.

Poslední říjnový víkend se vyrazilo na klasickou dřevěnou brigádu – v pátek jsme s Davidem Snopkem zajistili dopravu na přiblížení palivového dříví, na pile v Maršově jsme ohoblovali rezivo potřebné na opravu dřevěného obložení kuchyně a podlah pod posteľema, zatopili na Yettici a čekali na vodní část brigády pod vedení Bači a cyklistickou část, která statečně dorazila již za slušné chumelenice. No a do rána napadlo pěkných dvacet centimetrů, doprava palivového dříví byla nemožná – ale i tak Bača se svojí skupinou vodáků a nezbytným strojníkem Pindíkem obnovili dodávku vody na chatu, vyzdili se pod umyvadlo nové pilírky, uklidil se dřevník a k tomu všemu nás po celou dobu obveselovala skupina Yetti Rum Team, která dorazila ze svého stužkovacího večírku. Pracovní den jsme důstojně ukončili na Pošťácké, kde na nás s Kopčou zůstalo něco okolo deseti nezaplacených polévek. Piva byla ale zaplacená všechna – člověk se opravdu někdy jen diví a diví.

Další pokus o dřevěnou brigádu následoval za čtrnáct dní. S Kopčou jsme v sobotu brzy ráno vyrazili do Pece, kde na nás čekal Yetti Rum Team – chtěl nás přesvědčit, že nejen zábavou je živ člověk...A opět se mu to nepodařilo, i když ne z nedostatku pracovního nasazení. Zastihla nás druhá sněhová kalamita a víc jich tuto zimu zatím nebylo... Třicet centimetrů traktorová doprava uklízela ze silnic, priority byly až do večera jasné a s vlekem dříví by se stejně na Yettici nedostala...Tím pádem se nám loni nepodařilo dostat dříví na Yettici a vypadalo to s nečekaným nástupem zimy tak, že topit se přestane na konci ledna. Zatím podle posledních zpráv ke konci února 2008 zbývá v dřevníku ještě půlka poslední řady. Do jara vydržte a jen co sleze sníh, hned něco navozíme.

Potom na Yettici proběhl klasický Silvestr a to je asi zatím vše... Tak opět všem, co mi určitou měrou pomohli, moc děkuji. Zvláště Bačovi, Kopčovi – který je možným kandidátem na dalšího správce chaty Yetti, Davidovi Snopkovi - za jejich pomoc v nadstandardu a nakonec i partě Yetti Rum Team, která se prakticky snaží pomoci v jakýchkoliv přírodních i životních situacích. Již nyní mohou členové tohoto teamu vybrat ze svého středu mého nástupce, který by již měl kandidovat na příští volební období a trochu zakonkurovat Kopčovi. Já už totiž fakt končím...Tak příští rok čekejte už jen poslední zprávu, ale nebojte, v roce 2008 se ještě na brigádách uvidíme.

Bičík

Radioamatérská chvílka poezie

Vážení a milí, nejenom skálolazci!

Tento článek bych rád zaměřil na postupující digitalizaci pozemních vysílačů. Nebojte se, k lezení se také dostaneme po možná trochu obsírnějším úvodu. Malebná Jičínská kotlina inspirovala mnohé a nebyli to jenom umělci. Stojí za to si přečíst, jak popisuje v knížce „Všechny krásy světa“ držitel Nobelovy ceny za literaturu příjezd od Prahy k městu, ve kterém našel svoji lásku - víte kdo ?

Právě žena Jaroslava Seiferta vyrůstala v rodině pekařského mistra z Husovy ulice. Popisované pěkné kopečky a údolíčka mají ovšem i své stinné stránky. Až se rozhodnete,

nebo budete rodinou vysláni na střechu dohnat signál pro váš nový televizor či set top box, pozor na jistá úskalí.

Směr není daný přímkou vyřatou podle mapy, ale přibližným prostupem mezi stromy , domy a kopcí . Hledáme tedy nejnižší viditelnou linii na obzoru. Ke všem vysílačům v minulosti a patrně i v budoucnosti z města Jičina není povětšinou přímý výhled. Na střeše dále cihají nástrahy jako jsou ztrouchnivělé kominické lávky, křehký eternit , lehce praskající hřebenáče a kluzký plech. Plechové šikmé plochy jsou zrádné obzvláště po přepršce či padá-li rosa.

Kdo zkusil dobýt hřeben chaty Yetti, získal již jisté zkušenosti. Dalším odvážlivcům nezbyvá nic jiného než se nechat inspirovat v říši zvířat: trénujte lehké našlapování kočky, střemhlavou odvalu pavouka i nekonečnou přilnavost hada ☺ .

A ještě jedna rada, když už jsme u těch antén a na střeše ! Dipól pro FM rozhlas je třeba přeshroubovat do vertikální orientace a rozvinout tak, aby připomínal roztažené ruce . Pak teprve bude čistý poslech Rádía 1 na 91,9, Country Rádía 89,5 a v každé domácnosti nepostradatelného Rádía Beat 95,3 z Prahy 107,5 K. Hory nebo 94,4 M .Boleslavi. A nezapomínejte – okolní střechy k daným směrům musí vytvářet pomyslný koridor .

Zatím se loučí – přítel Váš a hor

Dvořky.

Výsledky Prachovské 24 hodinovky

1.	Zajda – Střihoun	133 věží	699 bodů
2.	Jedla – Lachtan ml.	104	564
3.	Ivoš – Franta	89	503
4.	Kokeš – Čenda	82	392
5.	Ježek – Prochor	71	352
6.	Piňon – Davidos	60	340
7.	Zdeno – Watt	72	334
8.	Bukva – Natálka	62	278
9.	Žufužik – Komár	43	237
10.	Červajs – Quasy	51	235
11.	Bárny – Ještěr	42	225
12.	Vojt'yk – Hanz	43	220
13.	Borovička – Pešík	33	203
14.	Dodo – Dita	40	180
15.	Yetti – Kohn	31	179
16.	Blek – Marek	37	176
17.	Daniel – Petr	32	156
18.	Edy – Kubas	22	139
19.	Gorbi – Ondra	24	136
20.	Dubínek – Tommík	24	128
21.	Břízik – Vopáťa	23	109
22.	Albín – Pankáč	19	100
23.	Coufy – Fero	14	61
24.	Igor – Ivoš	13	61
25.	Nůmen – Pát'a	10	51
26.	Džůbox – Janička	7	31

Memoriál I.Špitálského a L.Charouska
27.ročník – Blata 24.11.2007

1.	Michal Mazáček	LKP	1988	15:01	
2.	Robert Štikar	LKP	1973	16:42	
3.	Dušan Kubíček	LKP	1962	18:58	
4.	Petr Skřivánek	LKP	1966	20:20	
5.	Tomáš Srb	LKP	1966	20:29	
6.	Madla Ticháčková	LKP	1979	20:37	1.žena
7.	Jan Chrpa	LKP	1986	21:00	
8.	David Snopek	LKP	1979	21:42	
9.	Jiří Kaizler	LKP	1963	21:51	
10.	Jana Komárková	LKP	1978	23:00	2.žena
11.	Dan Srb	LKP	1993	23:44	

Vánoční MTB Brada (26.12.2007)

Muži (1+3 kola)

1.	Pavel Crha	LKP	1966	0:44:37
2.	Aleš Bílek	Maratoncentrum Jc	1979	0:45:46
3.	Jiří Žák	Maratoncentrum Jc	1969	0:46:07
4.	Hynek Tišer	JC	1960	0:47:49
5.	Lukáš Roubal	LKP	1975	0:48:46
6.	Jiří Zelený	Maratoncentrum Jc	1948	0:49:55
7.	Pavel Břeský	LKP	1965	0:50:30
8.	Petr Skřivánek	LKP	1966	0:50:55
9.	Pavel Breuer	LKP	1964	0:52:49
10.	Václav Kroupa	Viprahlo	1961	0:55:34
11.	Roman Vacek	LKP	1964	0:55:55
12.	Zdeněk Charousek	JC	1977	0:56:04
13.	Jaroslav Meier	LKP	1979	0:56:34
14.	Martin Hakl	Vrbice	1973	0:59:20
15.	Tomáš Kratochvíl	LKP	1979	1:09:35

Ženy (1+2 kola)

	Iveta Kaizlerová	LKP	1963	0:46:02
--	------------------	-----	------	---------

Příspěvky LKP a ČHS 2008

Peníze + vyplněný dotazník (*bez něho se peníze nepřijímají*) můžete odevzdávat Bobrovi nebo Fugasce v HUDYsportu na Husovce 59 . **Uzávěrka vybírání příspěvků je 30.4.2008** a tak prosím notorické opozdilce, aby ji respektovali.

Členské příspěvky ČHS pro rok 2008

Děti a mládež do 18 let (ročník 1990 a mladší)	100 Kč
Dospělí od 19 let (ročník 1989 a starší)	400 Kč
Pojištění (volitelné)	970 Kč

Členské příspěvky LKP pro rok 2008 zůstávají stejné jako v letech minulých.

Děti, mládež, studenti, ženy na MD a důchodci	100 Kč
Ostatní (dospělí, resp.pracující)	200 Kč

Pozn.: Fotky k některým článkům z této ročenky najdete na www.lkp.cz